

INFRĂȚIREA ROMÂNEASCĂ

Revistă națională de știință și chestiuni sociale

M. S. REGELE

Maestatea Sa Ferdinand I., Regele României a împlinit 60 ani.

Dela un capăt la altul al Țării orașe și sate au îmbrăcat haina de sărbătoare și au prăznuit această măreață zi.

Maestatea Sa s'a urcat pe tron în vreme de grea cumpână pentru Țară și Națiune și a știut să se identifice cu sufletul poporului Său credincios și cu aspirațiunile milenare ale Națiunii românești. În ceasul hotărâtor cu bărbăție a scos sabia și a aruncat-o în cumpăna destinului, ca să smulgă din mâna dușmanilor de veacuri dreptatea pentru poporul său încătușat. Lupta a fost grea și plină de primejdii, o luptă pe moarte și pe viață. Regele în fruntea oștirilor Sale eroice a cules cu aceeași liniște și încredere în dreptatea divină laurii izbânzii, cu care a înfruntat loviturile crude ale nenorocului. În mijlocul dezastrului, în vârtoarea retragerii, în mizeria iernii răspânditoare de molime și secerătoare de vieți, El și-a păstrat credința și tăria convingerilor în dreptatea învingătoare; Regele a fost farul către care s'au îndreptat privirile unui neam întreg însetat după pământul făgăduinței. Armatei renăscute tot Măestatea Sa i-a dat cea mai puternică armă: a făgăduit pământ țărănilor. Cuvântul regal a oțelit sufletele ostașilor și le-a dat tăria să înfrunte în câmpiile Siretului urgia și prăpădul de foc și fer.

Din sânge și suferință, din îndurări și eroism, din credință neclintită în dreptate e împletită cununa de lauri a Făuritorului României-

Mari așezată de toată suflarea românească pe fruntea Maestății Sale Regelui Ferdinand I.

Iată de ce în ziua aceasta și cea mai umilă colibă îmbracă haina de sărbătoare!

Aceasta universare însă pentru noi ostașii naționalismului intransigent și ai creștinismului integral are o însemnătate mult mai mare și de aceea facem o mărturisire de credință. Pentru noi regalitatea nu este o formă întâmplătoare a vieții de Stat, o vremelnică formulă oportunistă, care după timp și împrejurări se poate înlocui tot așa de bine cu una alta mai „avansată, mai democratică“, cum perfidia iudaismului revoluționar încearcă să strecoare cu presa sa otrăvitoare de suflete în conștiința cetățenească potrivit preceptelor „înțelepților“ ahtiați după dominațiune universală prin răsturnarea ordinii existente și suprimarea credinței. Nu!

Pentru noi *regalitatea este o dogmă, este stânca de granit, de care se frâng toate valurile furioase ale uneltirilor fățișe și ascunse* și care singură chezășuiește bunăstarea, liniștea și viitorul unei națiuni.

Să se pătrundă de aceasta credință toți românii, toți cetățenii cinstiți ai acestei Țări și făcând zid de neînving în jurul Tronului acum și în zile grele să rostim rugăciunea:

*O Doamne Sfinte,
Ceresc Părinte,
Susține cu-a Ta mână
Caroana Română!*

Valeriu Pop.

Diferitele „Internaționale“

O privire retrospectivă asupra ultimei sute de ani ne descoperă uzul și abuzul ce s'a făcut de noțiunea „internațional“.

Uzul corect, aducător de progres l'au făcut guvernele Statelor creștine, când prin silințe oneste au încercat să creeze norme de drept sau instituții, cari să garanteze mai multa liniște între națiuni și să stabilească mai ușor o rodnică colaborare pașnică în toate domeniile de activitate, fără ca prin aceasta să se atingă structura internă și specifică a fiecărui Stat și a societății ce-l compune. Astfel, tot secolul al XIX s'a străduit să perfecționeze dreptul internațional, să creeze diferite uniuni internaționale cu caracter practic cum a fost uniunea postală „Welt-postverein“, uniunea monetară latină, diferite instituții cu caracter științific general, cum este Institutul internațional de agricultură dela Roma. Atari creațiuni erau menite să apropie popoarele continentului nostru într'un „concert european“ fără a le slăbi pe fiecare în casa proprie a organizației sale de Stat.

Abuzul l'au săvârșit forțele oculte și subversive al căror suflet a fost, este și va fi seminția jidovească. Este aceasta o tactică nouă a jidanului din veacul trecut? De sigur, nu. Jidanul din cele mai vechi timpuri, prin exclusivismul lui feroce, așa cum l'a învățat Talmudul, în mod fatal a trebuit să se izoleze, să formeze în sânul poporului-gazdă un corp separat, retrăgându-se în acel „ghetto“ pe care singur și l'a impus în virtutea urii tradiționale ce nutrește față de creștini. Așa încât, dela începutul apariției lui printre alte națiuni s'a constituit într'o forță *ocultă*. Și cum organizația socială, religioasă și de Stat a oricărei națiuni creștine, care l'a adăpostit, nu-i convenea; și cum după morala rabinilor lui, creștinul nu merită nici un pic de respect din partea jidanului¹⁾, este foarte explicabil ca neamul lui Iuda să ascundă în suflet intenții subversive și să caute a le pune în practică prin toate mijloacele, fără nici un scrupol. Fiind însă risipiți în toate ținuturile, unde munca ariană a desvoltat o civilizație, ușor de exploatat, ei au înțeles că trebuie să păstreze între ei cu orice preț o permanentă legătură și puțința de a comunica peste capul națiunilor unde vremelnic se aflau. Astfel, cea dintâi legătură „in-

ternațională“ au format-o jidanii; bine-înțeles în scopul de a-și apăra interesele lor slăbind coeziunea națională a celorlalte popoare, spre a potența la maximum apărarea intereselor lor. Până unde merg aceste interese? Răspunsul rezultă din însăși distincțiunea ce își dau singuri numindu-se „popor ales“, chemat deci să domine lumea. Înțelege fiecare înălțimea țintei ce trebuie atinsă în paguba celorlalte neamuri.

O dovadă despre legăturile jidanilor funcționând peste granițele de state într'o vreme, când mijloacele de comunicație erau rudimentare și nesigure și deci chiar contactul dintre conducătorii popoarelor creștine era greoiu; precum și o dovadă despre metodele subversive ce se recomandă fiilor lui Israel de către fruntașii lui, pentru ca să-și împlinească vocațiunea de „popor ales“ rezultă din documentul de mai jos, care a fost întocmit în următoarele împrejurări:

Jidanii din Provence (Franța) fiind persecutați către sfârșitul secolului XV, rabinul din Arles trimite o scrisoare cu data de 13 Ian. 1489, comunității jidovești din Constantinople, cerând sfaturi cum să se poarte față de vexațiunile provenite din partea autorității franceze. Jidanii din Constantinople, prin șeful lor dau acest răspuns: ²⁾

„Mult iubiți frați întru Moise, am primit scrisoarea voastră prin care ne faceți cunoscut greutățile și nenorocirile ce îndurați. Noi am fost pătrunși de aceiași durere ca și voi.

„Statul *marilor satrapi* și rabini este următorul:

„Voi spuneți că regele Franței vă obligă să vă faceți creștini; *faceți-vă*, pentrucă nu puteți face altfel, *dar să păstrați în inimile voastre legea lui Moise*.

„Voi spuneți că vi se ordonă, să vă despuiți de averile voastre: *faceți-vă copiii negustori, pentru ca încetul cu încetul să despoaie ei pe creștin de averile lor*.

„Voi spuneți că se atentează la viața voastră: *faceți-vă copiii doctori și farmaciști ca să răpească creștinilor viața din ei*.

„Voi spuneți că vă distrug sinagogile: *faceți-vă copiii voștri preoți (creștini) ca să le distrugă bisericile lor*.

„Voi spuneți că vă face multe alte supărări: *faceți așa ca copiii voștri să ajungă avocați și notari și me-*

reu să se amestece în afacerile Statului, pentru ca punând pe creștini sub jugul vostru, să stăpâniți lumea și să puteți a vă răzbuna contra lor.

„Nu vă depărtați dela acest ordin ce vă dăm, pentrucă veți vedea prin experiență că, din înjosiți cum sunteți, *veți ajunge la culmea puterii*.

„V. S. S. V. F. F. prinț al jidanilor din Constantinopol, 21 Casleu 1489“.

Așa lucrau jidovii, instruiți în taină de rabinii lor, într'o vreme când nu se bucurau de libertatea cetățenească. Secolul al XIX introducându-i ca membrii în familia popoarelor creștine, fără nici o restricțiune, era natural, după mentalitatea lor, ca sistemul legăturilor „internaționale“ să înflorească la lumina zilei în profitul lor și în paguba noastră.

Astfel observatorul atent și imparțial constată, cum iau naștere nu numai instituții internaționale chemate să apere interesele etern internaționale ale rasei jidovești; dar cum se fondează diferite așezăminte internaționale sub pretextul apărării bunurilor supreme ale civilizației comune, când în realitate prin funcționarea lor se promovează interesele rasei lui Israel. Aici se ascunde hipocrizia semită și se înșală naivitatea noastră ariană.

Când se vorbește de interesele rasei jidovești, nimeni nu trebuie să-și închipuie că aceste interese se pot apăra fără a se măcina încetul cu încetul puterea de viață a statelor creștine, cu cari fatal iudaismul intră în luptă spre a-și realiza nemăsurata lui ambiție.

1) Iată cum vorbește maestrul *Gougenot de Mousseaux*, citat de Delassus în „L'Américanisme et la conspiration antichrétienne“ din 1899 pag. 26—27, despre sufletul jidovesc modelat de Talmud:

„Legea religioasă a jidanului adevărat ortodox este o lege de excludere și de ură; dar el nu va fugi de tine, căci el trăește de pe urma ta. Privirea lui te absoarbe, și razele lui te devoră. Furtul, camăta, spoliațiunea constituie unul din drepturile lui religioase asupra creștinilor; căci nejdantul nu-i în fața lui decât o simplă brută, incapabilă să stăpânească avere: și pentru jidan, proprietatea pe care o deține această brută de creștin, este obiectul unui furt. Nici o lege nu-i impune respectul bunurilor, nici una nu-i impune respectul vieții acestui infidel (creștin). Ori îl chemi, ori îl respingi fii sigur că îl ai de vecin; dar fie că îl persecuți fie că îl covârșești sub greutatea binefacerilor tale, nu-l vei avea nici odată drept un aproape; nici odată nu te va considera ca semenul său“.

2) Publicat de Mgr. *L. Meurin*, Arhiepiscop în Port-Louis, în cartea intitulată: „La Franc-maçonnerie Syragoge de Satan“ Paris 1893 pag. 208; vezi și *Copin Albancelli* „La conspiration juife contre le monde chrétien“, Paris, ed. III. 1909 pag. 360-63.

Cel mai instructiv exemplu ne oferă *Alianța universală israelită*, fondată la 1860, care nu a înțeles să sprijine în mod inofensiv dezvoltarea neamului evreiesc, ci pe măsură ce îi creștea puterea prin finanța internațională, îi creștea și pretenția de a se amesteca tot mai stăruitor și mai amenințător în viața internă a Statelor.

Iată cum schița A. Tilloy la 1897 acțiunea politică a acestei „internaționale“ oficial jidovești:

„Din punctul de vedere politic, *Alianța este de asemenea un instrument de război ce inspiră frică. Am văzut-o luând ofensiva contra Rusiei cu ocazia emigrării jidovești; susținând revoluția nihilistă, prin 56 comitete revoluționare, înșirate dealungul frontierei ruso-germane; întrebuințând mijloacele cele mai puțin corecte pentru a face să se adopte regimul constituțional în Rusia, ca să exercite domnia jidovească, cum o face în Franța, în Austria, în Italia.* (cf. Bulletin de l'Alliance din 1874 pag. 14; din 1877 pag. 47; din 1880 pag. 48).

„*Alianța păstrează un ton ridicat în raporturile ei cu guvernele diferitelor țări. Ea a obligat pe guvernul Persiei, să ia jidani în slujba ei.* (cf. Bulletin din 1875 p. 22).

„*La congresul dela Berlin, ea a tratat dela egal la egal cu puterile, ea a obținut dela plenipotențiarimaniciparea jidanilor din România, cu toată opoziția poporului și a guvernului român. Ministrul nostru plenipotențiar protestantul Waddington (jidan) a jucat în această afacere rolul puțin onorabil de samsar pe placul jidanilor.*

„*Alianța israelită universală, este deci în mâinile jidanilor, un puternic instrument de cucerire, voiți spune mai mult, un element temut de revoluție. Guvernele cari o tolerează, admit de fapt un Stat dușman în sânul statului, mențin și tolerează un ferment de revoluție și de ruină în permanență, dorm pe un vulcan care poate dintr'o zi în alta să le înmormânteze sub lava lui. Cât timp va exista această „camorra“ (tovărășie de tâlhari în Sudul Italiei) acest cuib de agitație și de conspirație contra națiunilor creștine, nu va fi nici pace nici odihnă în vreo parte a lumii¹⁾“.*

Dacă o instituție oficial jidovească își permite atâta imixtiune în conducerea Statelor, încât pe dedesupt alimentează revoluția și caută a des-

lănțui războaie; cel puțin în așa măsură și cu aceeași eficacitate trebuie să lucreze acele „internaționale“ cari oficial nu se numesc jidovești, ci se pun sub egida umanității spre a revoluționa lumea de dragul proletariatului creștin. Aceste „internaționale“ sunt toate creațiunea Smeitului modern. Cea de întâi a fost aceea, trâmbitată în lumea naivă dela jumătatea secolului trecut de Jidanul Karl Marx, care avea pretenția să inaugureze o „eră nouă“ strigând muncitorimii din Europa „*proletari din toată lumea uniți-vă!*“ În această formulă se trădează spiritul subversiv și cosmopolit al jidanului. Căutând să rupă armonia echilibrului social din viața fiecărui popor, el se străduiește să smulgă din acest corp indivizibil, care se numește societatea modernă, să smulgă în mod artificial clasa muncitorească, și astfel isbutind să desorganizeze și să nimicească ordinea din Stat *prin lupta de clasă*, încearcă a strânge laolaltă într'o turmă cosmopolită muncitorimea din toate țările după ce îi va fi stins din suflet ideea de patrie, de religie și familie, spre a o avea îndobitocită mai ușor la dispoziție și a o arunca mai năprasnic în luptă pentru întronarea comunismului.

Și pentru ce se făuresc asemenea planuri umanitariste cu preținsa îmbunătățire a soartei proletariatului? Rusia actuală, unde s'a aplicat teoria jidanului Marx, ne dă răspunsul: *pentruca la urma urmei jidovimea să ajungă la putere.*

Teoria lui Carl Marx, care a întemeiat „internaționala“ I, are cel puțin meritul de a fi îmbrăcată într'un sistem științific cu aparențe de obiectivitate și cu un miez de doctrină discutabilă. De aceea curentul determinat de el și Jidanul Lassalle în Germania a fost puternic, exercitând o considerabilă înrâurire asupra evoluției sociale și mișcării muncitorești. Iată cum îi caracterizează unul din cei mai ponderați economiști germani, Gustav Schmoller¹⁾, fost profesor la Universitatea din Berlin, mort la 1917:

„*Amândoi, spirite curat jidovești disolvante se întemeiază în concepțiile lor de economie politică pe jidanul englez Ricardo; în concepțiile lor politice și istorice se inspiră din istoria engleză și franceză dintre anii 1789 și 1850, deci credincioși spiritului revoluționar, doctrinei radicale a suveranității poporului; amândoi stăpâniți de dialectica lui Hegel și*

de materialismul epocii dela 1840, Lassalle era un ambițios demagog și vorbitor de primul rang; Marx era un filosof social plin de spirit, plin de fantasmagoria talmudică, un conspirator internațional.“

Așadar spiritul disolvant, conspirator, revoluționar așa cum etern frământa sufletul semit se întâlnește la ambii fii ai lui Israel mai sus pomeniți. Cel puțin aveau cu ei fațada scilicitoare a unei doctrine amăgitoare. Cu totul altfel se prezintă o altă „internațională“, și anume „internaționala“ III din zilele noastre. Are comun cu cea d'întâi proveniența jidovească; se desparte de ea prin cinismul cu care atacă actuala ordine socială și de Stat și prim extremismul concepțiilor sale, care înfăptuite ar însemna a arunca lumea în criminalitate și sălbăticie.

Actualmente această „internațională“ e condusă de jidanul Apfelbaum, ce se ascunde sub numele Zinoviev, fruntaș printre căpeteniile sovietice în Rusia.

În ce privește modul de procedare necesar spre a răspândi cât mai repede pe tot globul regimul comunist, reproducem din ziarul „Universul“ din 4 Ianuarie 1925 următoarele puncte, cari rezumă criminala acțiune susținută de jidani:

1. „Distrugea întregei ordine sociale, a regimului monarhic și a tuturor instituțiilor pe care se bazează Statul burghez“. (Congresul Internațional III din 9 Noembrie 1923).

2. „Organizația armată trebuie distrusă. Asasinii galonați, uciși. Ideea disciplinei în armatele burgheze, sfărâmată“. (Lenin).

3. „Trebuie să distrugem religia. Religia și comunismul sunt incompatibile“ (Congresul com. 16 Noembrie 24).

4. „Familia trebuie să fie distrusă prin liberare femeii“. (La III-eme Internationale est l'héritière dela 1-re, Paris, 1924).

5. „Femeea, aliata proletariatului, va fi o forță mare a revoluțiunii. Trebuie să distrugem într'ânsa simțul familiei și al căminului.

Nicio revoluție nu va fi posibilă atâta timp cât familia și spiritul familial vor exista. Familia e o instituție burgheză inventată de biserică. Trebuie să distrugem familia. Ca să avem de partea noastră femeea, trebuie să o scoatem din sânul familiei sale și să nu mai sufere jugul maternității. Trebuie să distrugem în femeea sentimentul egoist și instinctiv al amorului matern. Femeea,

¹⁾ A. Tilloy. Le péril judéo-maconnique, Paris 1897 pag. 48 49.

¹⁾ cf. Grundriss der Allgemeinen Volkswirtschaftslehre. Partea II pag. 537. Leipzig 1904.

dacă iubește pe copiii săi, nu-i decât o cățea și ea nu se poate ocupa de politică.

În cetatea comunistă ea va fi liberată de datoria reproducerii, de jugul familial și religios, de lucrările menajului, de grija creșterii copiilor. Atunci femeia va fi liberă". (Lenin, „Humanité“ 17 Noembrie 1924).

6. „Distrușterea capitalismului și aplicarea metodelor teroriste în scopul prăbușirii Statelor burgheze naționale“. (Leon Troțki).

7. „Combaterea naționalismului și propagarea internaționalismului comunist sub masca democrației, la început, și apoi direct prin acte revoluționare“. (Zinoviev).

8. „Comunistul integral nu cunoaște nici sentimentul familial, nici sentimentul social, nici sentimentul patriotic, nici sentimentul moral, nici sentimentul onoarei acestea sunt slăbiciuni burgheze“. (Zinoviev, președ. Internaționalei a III-a).

Punctele de mai sus desvăluie cu atât cinism doctrina din care profită exclusiv jidanii, încât nu mai este nevoie de nici un comentariu. Poate crezi că exagerez, domnule cititor când accentuez că profitul este exclusiv jidovesc? Te rog ascultă următoarea mărturisire a jidovului I. M. Noor, făcută ca concluzie finală în cartea lui „Christ-Messia ebreesc“, București 1923, după ce constată că popoarele creștine se sting înaintea desvătării, „poporului ales“. Iată ce scrie: „Deocamdată, până atunci, revine în avantajul evreilor tendința de dezorganizare a Statelor actuale și a așezămintelor lor, cam în sensul dezorganizării din Rusia prin bolșevism, comunism. Căci de fapt comunismul nu este altceva decât o dezorganizare: dezorganizarea averilor actuale, cimentul Statelor creștine, din care rezultă și schimbarea stăpânilor creștini ca în urmă să revină mai ușor noilor stăpâni evrei“.

Trecem mai departe la altă formă de „internațională“ profund hipocrită, inspirată și condusă de jidani, în serviciul cărora stau și câți-va goimi mai mult interesați de cât naivi: aceasta este „Liga drepturilor omului“. Ultimul substantiv spune totul: omul, ființa omenească despărțită de legăturile din cari s'a ridicat și cari singure îl pot ocroti; omul care să stea deasupra granițelor de patrie, omul cosmopolit, omul pentru care actuala organizație a Statelor naționale nu trebuie să mai însemne nimic, omul internațional, așa cum convine jidanului, acest individ trebuie ocrotit ca și cum societatea omenească alcătuită

în State în evoluția ei de zeci de mii de ani și până astăzi nu ar fi lucrat cu străduință neîncetată de a asigura cea mai mare dezvoltare posibilă ființei bipede grăitoare, pe care zoologia o numește *homo sapiens*! Solicitudinea dvoastră este de prisos dlor hipocriți! Toate legile actuale din orice Stat dela cea mai fundamentală constituție până la cel mai neînsemnat regulament de poliție, în ultimă analiză, nu ocrotesc decât pe om în multiplele lui manifestări și în feluritele forme sub care stăpânește natura. Nu acesta vă e gândul, dlor umanitariști: ar fi să băteți căi bătute din negurimea veacurilor. „Liga drepturilor omului“ ca toate celelalte „internaționale“ este organizația prin care voiți să ștergeți din sufletul fiecăruia sentimentul de patrie spre a-l pregăti să devină mai ușor membru al unei republici universale, sub conducerea jidanului internațional, așa cum este proiectat în „Protocolurile Înțelepților Sionului“

S'ar putea aminti cititorului multe alte forțe oculte, organizate pe temeliile internaționale: cum este *finanța* actuală acaparată de jidani, *francmasoneria* condusă efectiv de jidani care în luna August își va ține a VII conferință internațională cu reprezentanții tuturor membrilor de pe glob; cum este *presa actuală mondială* la dispoziția puterii jidovesti în așa măsură că nu putem afla din lumea largă decât ceace cuvine patentajilor semiți. Vălu nepătruns, care acoperă Rusia sovietică, bântuită de toate mizeriile și martirizată prin toate crimele ordonate de jidani, acest văl rămâne impenetrabil prin faptul că atotputernicia semită în presă a impus o tăcere ce convine politicii lui Izrael. Această tactică, de mult practică, o mărturisea însuși jidanul *Saulus* la 1895 în revista „Wücherpille“ dela Mainz. Apreciind stăpânirea presei din întreaga lume, ca un post de comandă, el spunea: „din vârful acestui observatoriu noi putem să semnalăm cel mai mic fenomen ostil nou și să-l înăbușim înainte de a încolți“¹⁾.

În afară de multe alte „internaționale“ care funcționează spre a amăgi pe bieții goimi și a profita semitului modern, apare acum la orizont o „internațională“ proaspătă, îndreptată precis contra României, dar bine înțeles învăluită sub aparența de protectoare a unor interese

mult mai largi decât ar putea să încapă în cadrul țării noastre.

Este vorba de întemeierea unei „internaționale“ a minorităților, așa cum o propune și o susține cu multă căldură, într'un număr din Iunie 1925, ziarul Clujan „Keleti Ujsag“, organul tendințelor democratice maghiare, susținut în mare parte de jidanii dela fabrica Renner și redactat tot de jidani dintre care unii emigrați politici (foști bolșevici) din Ungaria. Cum în Ardeal minoritățile creștine au ajuns la atâta decădere încât își încredințează cauza delicată a naționalității lor elementului semit din gazetăria locală, era natural ca jidanii să sufle la ureche partidului maghiar a se apropia de celelalte minorități spre a forma un bloc contra Statului român. Din această tactică desprindem două constatări: întâi, că jidanul duce de nas minoritățile creștine; al doilea că jidanul mobilizează contingentele minoritare contra Statului român. Te rog să nu uiți aceasta domnule Român de baștină! Restul, cu aducerea în aceeași linie de luptă „internațională“ a tuturor minorităților din celelalte State, are o importanță mai depărtată. Bine înțeles în capul semitului, provocator de discordii și frământări, s'a mai născut un mijloc de a neliniști Europa postbelică cu această internațională a minorităților. Dar ținta cea mai apropiată și mai râvnită este stărnirea luptei în România, pentru că cu cât jidanii ne vor slăbi mai mult cu atât își vor statornici mai ușor puterea peste aceste plaiuri, considerate ca adevărata Palestină.

Și ce-a suflat jidanul partidului maghiar la ureche? Mărturisește singur autorul articolului mai sus menționat: să se adereze, — s'a și adresat — *Alianței Universale israelite* „și a cerut deslușiri asupra principiilor diriguitoare ale politicii minoritare, sau mai precis despre măsurile strategice ale acesteia“.

Din punctul de vedere jidovesc nici nu se putea recurge la învățăturile unui maestru mai luminat! Am văzut mai sus, ce ne destăinuiește scriitorul francez Tilloy despre machinațiunile *Alianței Universale israelite* în politica Europei din a doua jumătate a secolului trecut. Astăzi când puterea jidovimei este într'o creștere vertiginosă, prin exploatarea beneficiilor de tot soiul câștigate în urma războiului mondial, astăzi instituția întemeiată de semitul Crémieux este în măsură să servească mult mai eficace drept că-

¹⁾ cf. L. Vial, Le Juif Sectaire Paris 1899 pag. 201 notă.

lăuză minorităților europene în lupta lor contra tratatelor de pace.

În ce ne privește, trebuie să constatăm că istoria se repetă în liniile ei largi.

După cum România mică în faza ei de consolidare dela 1866—1880 a avut peste granițe cel mai înverșunat dușman pe jidanul internațional; tot astfel România-Mare în faza ei de consolidare are peste granițe cel mai înverșunat dușman pe același jidan internațional. Ca circumstanțe agravante pentru situația actuală trebuie amintite două fapte:

1. Astăzi jidovimea internațională își găsește ca aliat puternic contra Statului român, cele 2 milioane de jidani din lăuntrul țării, încetățeniți în contra voinței generale a poporului român, și deci înarmați în cu aceleași drepturi ca băștinașii, dar bucurându-se de privilegiul formidabil ale bogățiilor ce ni le-au acapar.

Formați opinia publică!

Pe pământul românesc cu ochii pierduți în zare cauți zadarnic sufletele de oțel ale proverbialului român „cu șapte vieți în pieptu-i de aramă...”. Pretutindeni stăpânește imperiul fricei și al întunecului. Este *frica* multora neorganizată de ceata organizată a celor puțini, dar tari în finanțe și în credința dominațiunii universale... Și este *întunecul* beznă ce stăpânește capetele plebei muncitoare, ameițită de vraja satanică a alcoolului ucigător și lipsită de conștiința națională.

Până când oare este ursit neamului nostru să sufere în boala somnambulismului, auzind să nu audă și văzând să nu vadă?

În văzul tuturor oamenilor de bine, fiii rebeli ai țării, iredentă minoritară, patrioții, „subversivii” ne trag la banca acuzaților pela tribunalele internaționale, pe piețele finanței mondiale, și noi „șovinii” „intoleranții” „pogromiștii” „criminalii” avem partea suspinului înecat și murim cu dreptul în mână. Ce soartă amară este hărăzită românilui în țara lui!

Ne năpădesc revistele și cotidienele străine, precum năpădește buriană în primăvară firicelul mititel al grăului de aur. Ne sfilează strălucirile aurului smuls din comoara pământului românesc și încăput pe mâini străini. Pleacă dela noi codrii martori ai vremurilor de bejenie și de vitejie, precum pleacă toamna

2. Astăzi România întregită nu mai are oamenii mari ai României mici, nu mai are acei bărbați hotărâți să înfrunte voința întregii Europe cum a făcut generația dela 1848 spre a ne păstra familia românească necontaminată de suflarea semită în contra congresului dela Berlin; cum a făcut spre a ne păstra suveranitatea cuvenită pe Dunăre în contra protocolului dela Londra dela 1883. Astăzi oamenii mici ai României-Mari fac diplomatie pusilanimă, ca să strecoare barca Statului dela un val la altul; în România mică luntrașii dibaci au înfrânt marea bătută de furtună și au dus vasul la limanul independenței fără sarcini și al naționalității neprihănită de jidani.

Astăzi Basarabia se desnaționalizează prin imigrație jidovească și guvernul face diplomatie!

I. C. Cătuneanu

paserile călătoare, și cu ei pleacă pentru totdeauna și freamătul lor fermecat, ca să vroiască zile senine, fericiri din baze nu nouă, ci străinilor... Și acești străini parazitari sub marca atâtor „labini” și „sterni” pe banul nostru pleacă pentru a ne scoate nume de ocară, preste hotare.

Ți-se pare, că vezi o mașină infernală a hazardului, care n'are alt rost, decât să frământă oase românești, să zdrobească în bucăți tot ce e superb, nobil și creștinesc pe glia muțată cu sânge de-al nostru.

În fața acestui subversism organizat e bine oare să stăm cu mâinile încrucișate, zăpăciți și inconștienți? Răspunsul este categoric nu, de o mie de ori nu.

Ce se alegea de Italia bunăoară dacă în fața teroarei organizate a comunismului roșu, — care știa să bată, să insulte, să aprindă și să ucidă pe toți cei nemulțumiți cu flamura bolșevică — nu făceau zid piepturi de oțel gata să moară pentru tricolorul italian, să zdrobească hidra bolșevică, să naționalizeze comorile mândrei Italie furate de străini și înstrăinați, să spulbere toate organizațiile clandestine ale francmasoneriei mercenare și anti-naționale?!...

Răul în țara lui *Mussolini* a fost așa de mare, încât era nevoie de măsuri teroristice, pentru a-l curma din rădăcină. Credem, la noi nu este

necesară teroarea, ci ajunge lupta conștientă în cadrele legii. Curentul național și creștin în România, trebuie să fie o mișcare *de ordine*.

Ce vom face așadar? Iată ce. Ne vom pune în cumpănă toate forțele de cari dispunem și vom face uz de toate mijloacele legale pentru a trezi din somnul morților pe toți românii la conștiință, că în față ne stă deschisă ca o gură de crater cu clocot prăpastia ucigătoare de neam, spre care ne ademenesc toate sirenele străinilor parazitari și a românilor necinstiți, și înstrăinați. Mai scurt spus vom *forma opinia publică națională și creștină* în țară, la noi acasă.

Marele Apostol *Pavel* ne dă geniala formulă pentru propaganda evangeliului creștin „*opportune importune*”, adică trebuie să propagi fără preget, *între* orice împrejurări, și cu bun prilej și fără prilej. Trebuie să se știe, că o idee nobilă, salvatoare prinde foarte ușor în inimile feciorelnice, necontaminate de zgura materialistă a mamonei. Istoria ne arată pilde eclatante, cum se poate propaga chiar și o idee neagră, un sentiment de ura. Astfel în *Germania* a succes să se creieze în ajunul războiului mondial ura colectivă împotriva *Francei* cu o perseveranță și metodă de pedanterie caracteristică germanului în toate întreprinderile sale, fiind dat concursul deplin al presei, societăților patriotice, universitarilor, istoricilor, filozofilor, politicianilor și al altor apoloziști pentru „*Deutsche Kultur*”

În lumea *modernă* e bine să ne dăm seama, că atmosfera întregă este stăpânită de o ideologie specifică vremilor de azi. A trecut de mult era antropofagiei. Nu mai vrem să știm că în lupta pentru existență omul ar avea concurențe dobitoacele, căroră ar trebui să le declare război și să dea lovitură de grație precum a făcut *Eracle* în lupta cu leul dela Nemea, ori cu hidra dela Lerne. Ne repugnă astăzi un război de felul celui dintre Roma și Cartagina pentru dominație a și exploatarea bazinului mediteran. Considerăm barbar gestul Atenienilor în războiul din Peloponez, când au ținut să treacă pe sub sabie toată populația învinsului. Alianțele matrimoniale după patriarhalul adagiu „*Tu Felix Austria nube*” nu mai au azi nici un fel de importanță politică.

Sunt unele partide politice, cari și azi în plin veacul 20 se dedau la cărdășii aristocratice, absolutistice cu monopolul exclusivist al geniali-

tăji de ocârmuire, iar temelia atotputinței și durabilității, politice și-o construiesc nu din adevăruri salvatoare de neam, ci din cointerese adică bănci garantate, obștii spoliatare, fonduri „manipulate“, industrii acaparate, și alte multe industrializate și comercializate. Observă însă iubite cititor, că orice cointerese de acest fel este în măsură să sature abia o mică parte a populației unei țări, o oligarhie plutocrată, în dauna — și aci este marele risc — mulțimei duse la sapă de lemn. Și să vezi, când masele mari proletarizate cu așa sistem puțin onorabil și mai cu seamă antinațional, se vor trezi la conștiința de sine, adică va vedea și orbul anomalii morale ale vieții noastre publice, sau se va fi format pe deplin opinia publică în senz național și creștin, — cum se vor mai clătina tronurile micilor crai cointereseați! Lumea începe să simțască tot mai mult, că de numele de „român“ se face azi abuz, și nu tot celce-și bate pieptul rostind acest cuvânt este totdeauna și bun român, după cuvântul Sf. Scripturi: „Nu tot celce-mi zice mie Doamne, va intra în împărăția cerurilor“.

Înainte de finele veacului 18, războaiele se întreprindeau în interesul caselor suverane și al claselor domitoare. Azi nu mai merge așa, iar dictonul îngâmfat alui *Louis XIV.* „L'Etat, c'est moi“, astăzi își are o strânsă limitare prin „dreptul superior al națiunii“, — după vorba lui *G. de Molinari* („Grandeur et Décadence de la Guerre. Paris 1898. 117.)

Ideologia specifică a vremurilor de azi este că, *opinia publică stăpânește* pretutindenea, în toate Statele civilizate, în chip suveran. Poate un guvern să se pună deacurmezișul acestei foarte ireductibile, însă te întrebi până când? Poți să te razimi pe vârfuri de baionete, însă să șezi ticnit pe ele este mai greu.

Dr. Gustave Le Bon constată cu drept cuvânt, că propagarea unei idei, a unui sentiment, pentru a-l face colectiv, constituie unul dintre *esențialele temelii ale politicii*, — și își motivează afirmațiunea cu puternica definiție: „L'opinion populaire constitue, dans les temps modernes, une force à laquelle les souverains eux-mêmes ne résistent guère“. (Enseignements Psychologiques de la Guerre Européenne“ Paris 1920. 167.)

Opinia publică se prepară lent. Adesea voințele inconștiente, în cari rezidă latent opinia populară este norma obligatorie a voințelor con-

știente pentru guvernanți. Intrarea României în războiul pentru întregire a fost dictată prin șopotul tainic al conștiinței populare. Se știe, că țarul Rusiei la erupția războiului mondial personal dorea pacea, însă trebui să-și dea seama imediat, că *astăzi* guvernul reprezintă sinteza voințelor superioare celei proprii, pe cari el le canalizează, ca să nu fie în contra sa ori în afară de sine, ori altfel spus, el dirigează nu crează evenimintele — și aci rezidă toată arta politicii moderne.

Apostolatul pentru creierea și cimentarea unei opinii publice poți să faci prin presă, prin conferențe, prin convorbiri particulare, prin demonstrații, afișaj, și multe alte mijloace admise prin lege. Ar fi o stângăcie de sigur, dacă cineva și-ar inchipui, că singur e suficient pentru a crea opinia populară a unei țări, ori când întreagă propaganda ar crede, că se poate face printr'un singur mijloc cum ar fi pildă o revistă. Noi avem datorința să formăm opinia publică a țării în senz național și creștin cu întreg aparatul mijloacelor legitime de propagandă modernă. Pentru a face o aluzie la demonstrațiile antisemite ale studenției, țin se observ, că nimeni dintre conducătorii intelectuali ai mișcării creștine nu aprobă spargerea de geamuri și insultele de stradă, însă în acelaș timp nimeni nu va contesta adevărul, că în demonstrațiile, atât de obișnuite în mișcările

socialedemocrate și toffelul de organizații moderne, până la cele religioase, ex. congresele euharistice catolice, rezidă o mare putere morală, în măsura să creze o opinie în jurul unui curent.

Când în istoria omenirii se deslănțue furtuni vijelioase asupra popoarelor, atunci Dumnezeu pune în balanța sa națiunile, pentru ale constata superioritatea morală și intelectuală a unora față cu altele. Cununa de lauri se pune pe fruntea aceleia, care poate să presteze maximum de energii sau virtuți morale. Declarația lui *Dr. Steinmetz* „Die Weltgeschichte ist das Weltgericht“ cuprinde un adevăr profund. (Citat la Norman Angell „La grande illusion“ Paris 1910. 130.)

Programul primenirii morale a națiunii noastre pe temeiul principiilor creștine nu poate să facă decât cinste oricărui fiu al țării. În această direcțiune trebuie să conducă poteca idealurilor noastre, iar opinia publică a României cu concursul tuturor mijloacelor legitime în acest senz trebuie să o formăm.

Nu ne mulțumim să luăm și noi un loc modest alături de alte ființe, ci dorim să trăim și viața să ne fie încoronată de biruință, în conformitate cu legea biologică pusă de *Félix le Dantec* în această formulă: *Être c'est lutter, vivre c'est vaincre.*

Băile Felix, 20 Iulie 1925.

Dr. Titus Malaiu.

Plâng Moții!

În creerii munților Apuseni, nu de parte de câmpia Turzii unde își doarme somnul de veacuri Marele Mihai, se svârcolește în desperare o frântură de popor, viteaz și mare pe vremuri. În înfundătura văilor, din cari țisnesc isvoarele pururea curate ale Arieșului, un popor sufletește și trupește curat odinioară, își trăește cele mai grele și hotărâte zile din viața sa. Sunt moții, mândria de eri al neamului românesc, a căror naștere în creerii munților acestora se perde în negura vremurilor trecute. Parecă natura și destinul neamului nostru i-a pus pe locurile acestea, pline de bogății, ca să păzească comoara sfântă, ce se ascunde în pânțele lor. Se pare, că chemarea sfântă de custode a legat atât de strâns sufletul moșului de dealurile mari și multe, cari la suprafață nu arată ce bogății ascund în măruntaele lor. Și moșul și-a

făcut veacuri dearândul cu cinste datorie. Deși prin vremuri vitrege i s'a furat avuția de către neamuri străine, moșul a rămas neclintit la datorie; a păzit munții, formând o fortăreață neinvincibilă, cu gândul la un viitor mai bun, mai bogat și mai fericit pe seama nepoților și strănepoților lor.

Tot ce este aur în istoria națională ardeleană tot ce este sfânt, idealism, vitejie românească aici își are obârșia și aici s'a manifestat pe vremuri de grea încercare. În dosul strămtorilor uriașe, la Gura Ursului, la Dealul Mare, la Fântânele, s'a frânt și potolit urgia vrășmașului și s'a cimentat viitorul neamului românesc. Munții Apuseni au fost fortăreața, bastionul românismului și a credinței strămoșești, cari au încălzit sufletul atâtor generații de români și a căror tragedie, suferințe și lacrimi au contribuit a da *Țara*

noastră de azi, mândră și bogată. Brațul și inima sângerândă a moșului a arătat lumii, că trăește un popor rămas moștenire pe plaiurile acestei dela Daci și Romani care cere libertatea, dreptatea.

Moșul mândru odinioară în lupta grea cu soarta amară, pururea la pândă în apărarea pământului, codrilor, fără nici un ajutor, amăgit, huiduit, chinuit și-a pierdut fala, brațul tare de odininară, degenerând azi ca rassă. Dar ardea în sufletul amăgit și însetat după libertate și dreptate dorul zilei mari, când se vor rupe lanțurile grele și va răsări libertatea și dreptatea Românească. Aștepta moșul cu dor aceasta zi, ca și sluga credincioasă, răsplata credinții sale; doar speranța aceasta îi mai ținea și încălzea sufletul chinuit, umilit, dar neînfrânt.

Azi cine ar cuteza să intre în creerii munților Apuseni pentru a vedea moșul de odinioară, se va înșela amar. Lanțurile grele s'au rupt, dar răsplata credinței atât de mult așteptată, cu atâta ardoare, de atâtea veacuri n'a sosit încă. Moșul și azi își încarcă amarul, plecând pe calea pribegiei „după sare și făină”.

Codrul, — fratele, — părintele moșului, pentru care a scurs atâtea sânge și lacrimi — încă nici azi nu e a lui; neamuri străine doboară și azi brazii falnici și fiecare lovitură de secure taie adânc în sufletul moșului aproape stâns de vlagă. Fiecare brad trântit la pământ de mână străină, lovește crunt în inima moșului secătuit, istovit și chinuit.

Cel care privește cu sfințenia recunoștinței în inima munților Apuseni se va înfricoșa la vederea acestor stări desperate și-și va pune în trabarea în inima-i îndurerată: asta-i răsplată care o merită moșii dela națiunea întregită, pentru jertfele uriașe, pentru sufletul nobil și cald al strămoșilor lor? Asta-i răsplata dată nepoților lui Horia, Cloșca, Iancu pentru sângele vărsat, pentru cei 80 de moși arși de vii pe rugul lui Urmanci?

Așa înțelegem noi urmașii fericiți ai atâtor generații istovite în lupte, pentru întregirea fraților, răsplata credinței și jertfei?

Care parte a poporului român din Ardeal și Banat a arătat gradul cel mai înalt de vitejie și jertfe pentru idealul unității naționale, dacă nu moșii lui Iancu? Deci acestui popor îi datorim întâi de toate recunoștință, cinste și bunăstare!

Cum ne închipuim să regenerăm rasa nobilă a moșului dacă nu prin

protecția acestuia, prin ajutorare lui? Și care este cel mai real ajutor, dacă nu codrul! Acesta a fost și trebuie să fie al moșului!

Nu lăsați hoarde străine să pângărească codrul sfânt al moșului, în care s'a născut și susținut vitejia românească, nu lăsați cei chemați pentru a veghea asupra bunăstării țării să se pângărească de mâni străine cea mai scumpă comoară a unui popor, cinstit, viteaz și mândru de naționalitate sa!

Săriți în ajutorul acestui popor amenințat, ridicați-l, ajutați-l, să devină iarăși falnic, mândru, curat plin de veselie și curajos. Ca odinioară dacii, din viața cărora se trag.

Eri străinul i-a dus aurul, azi tot străinul îi duce bradul? Ce amar îi mai rămâne? Ce amar îi mai răsare pe sterpele dealuri și văi întunecate și strâmte.

Doar crășmele răsar, ca' în bătură iarba, otrăvind trupul acestor nenorociți, meniți peirei. Iar dincolo rânjesc dușmanii, așteptând ziua răfuielii, când se perde moșul, deschizând cărarea drept în inima României. Căci trebuie să se știe, *până când moșul veghează, ori cât de umil, slăbit, chinuit, flămând, el va apăra coasta apuseană a țării, în fața lui se va sfărâma undele vrăjmașe*. Dar mâine ce va fi, când se va perde moșul? Căci dacă nu se va purcede la protecția urgentă și adevărată a moșilor, atunci în scurt timp Munții Apuseni vor fi pustii, doar amintirile vor mai vorbi de fala de odinioară, doar în umbră nopții și-a tăcerii se vor mai strecura sfioase sufletele eroilor căzuți pentru deșteptarea și desrobirea neamului, iar murmurul apelor, rămase fără pretini vor deplânge îndelung, duios moartea acestui popor brav, viteaz, dar nenorocit!

Trebuie să se știe, în Munții Apuseni a încolțit adânc molima: sifilistul, tuberculoza și alcoolismul. Degenerare, slăbire, istovire. Iată bilanțul ultimilor decenii!

Iar restul îl macină alcoolul, subalimentarea, robotul greu. Mor copii, degenerază rasa. Ce-am avut mai scump ni se prăpădește. O parte a sufletului nostru piere odată cu moartea moșilor și noi dormim în fața acestei mari tragedii naționale! Parecă s'a conjurat și natura, nu numai străinii pentru stărpirea rasei nobile a moșilor și noi, frații, lăsăm să moară în cea mai neagră jale și sbucium, sângele nostru.

Azi-mâine munții Apuseni vor răsuna de jale. Eri, alaltă-eri moșul

în fața marilor primejdii, se refugia în codrul lui; azi-mâine unde se va furișa când codrul este doborât și dus în țări străine? Eri avea un ideal mareț, libertatea și întregirea națională, azi ce ideal îi va mai încălzi sufletul, când mâna însetată de frate nu-l ajută, ci îl respinge?

Cel ce dă în moș, dă în interesele vitale ale neamului românesc!

Cel ce nu înțelege rostul adevărat al moșilor în Munții Apuseni și nu aleargă pentru întărirea lor, face o îndoită crimă, căci prin nimicirea moșilor, fatal se nimicește însuși națiunea în părțile aceste.

Lăsați codrul moșului, nu vă atingeți de dânsul, lăsați să-și cânte dorul și doina arzătoare, fericit, nesupărat de nimeni, între brazii falnici, crescuți pe coasta dealurilor, cari au protejat atâtea vreme moșul, el singur își va îngriji de soarta sa, cum a făcut-o și până acum, și neamul va avea un razim puternic o cetate de veghe în fața urgiei, căci *moșul mulțumit, sănătos, regenerat nu va lăsa nici când, să treacă încă odată năvălitorul străin pe pământul sfânt al suferințelor noastre*.

Moșul știe ce este recunoștința!

Asta ar trebui să fie politica reală a noastră! Răsplata muncii, credinței și vitejiei.

Altfel plânsul înfundat ce străbate azi încă sugrumat din văile ascunse și întunecate ale Munților Apuseni se va preschimba în hohote de plâns, amar și jalnic, răpind o parte din sufletul sfânt al neamului nostru.

Munții Apuseni plâng și plânsul lor trebuie să-l audă toată suflarea românească! Unde ești Mamă dulce să alini durerea și disperarea copiilor Tăi, credincioși și nenorociți? Nu le auzi glasul tânguitor de perzare?

Înzadar încearcă Ministerul Sănătății regenerarea moșilor prin ridicarea de ambulatorii, spitale, prin echipe volante medicale, necruțând bani, pentru însănătoșirea lor, dacă starea materială a lor rămâne tot așa cum a fost și dacă se despoaie de codru. Măsura luată de către Ministerul Sănătății este laudabilă dar fără ajutorarea materială a populațiunii nu duce acolo unde țintește Serviciul sanitar al țării, la însănătoșirea și întărirea poporului cutropit de boale.

Școlile evreiești din Ardeal

Comunicarea dlui senator Dr. Vasile Bianu

Domnilor senatori! În sesiunea trecută am avut onoarea să fac o comunicare cu privire la *limba de propunere unghurească în școlile evreilor din Ardeal*. Fiindcă evreii persistă în atitudinea lor și pentru ca să vedem și măsurile pe cari onoratul guvern, și în special dl ministru al instrucțiunii publice, le-a luat în privința aceasta, m'am hotărât să revin asupra ei prin comunicarea de acum.

În școlile din Ardeal, evreii, pe vremea stăpânirii unghurești, erau obligați să propună în limba Statului, ca limbă oficială, iar limba ebraică ca limbă maternă. Când Statul român a trecut în drepturile Statului maghiar, s'a cerut, cu tot dreptul, ca evreii să înlocuiească limba unghurească cu cea română, care acum este limba oficială a Statului, rămânând ebraica cu toate drepturile ei de limbă maternă.

Dar, spre cea mai mare mirare a noastră, *reprezentanții comunităților evreiești, chiar dela început au luat o atitudine fațăș ostilă în contra acestei măsuri drepte luate de Statul român, pretextând că ei nu înțeleg să învețe limba română, istoria și geografia României, întrucât ei vrea să învețe și mai departe unghurește, fără să țină seamă că ei, evreii din Ardeal, sunt acum cetățeni români și prin urmare, Statul nostru are tot dreptul să-și impună limba sa oficială în școlile evreiești, în locul altei limbi, care acum este a altui Stat străin.*

Cu toate ordinele date însă, evreii se încăpăținează și nu vrea să se supună, ba, din timp în timp, ei dau la iveală accese de *acut maghiarism*. După 5 ani de stăpânire românească, pașnică și îngăduitoare pentru toate minoritățile, comunitatea evreiească din Oradea-Mare, printr'un memoriu revendică ca limbă maternă în învățământ pe cea maghiară, arătând că sufletele evreilor au fost cucerite de ideea maghiară și că, prin urmare *evreimea din Ardeal fiind maghiară, urmează ca și limba din învățământul lor să fie cea unghurească*. Mai mult, rabinii, prin predicile *ținute întotdeauna în limba maghiară*, îi îndeamnă să stăruie în această hotărâre. Iată un mic citat dintr'o predică rostită în Oradea-Mare, în templu, de către primul rabin neolog Kecskeméthy: „Precum numai moartea poate separa spiritul de corp, tot așa legea eternă a naturii cere că cine s'a născut

evreu maghiar, să rămână maghiar până la sfârșitul vieții sale!“ (Murmure).

Din aceste reise, destul de lămurit, că evreii ardeleni nu s'agită ca evrei, ei ca maghiari, vorbindu-ne de *sufletul lor maghiar*, de scumpa lor *idee maghiară*, etc.

Intențiunile lor dușmănoase, la adresa ideei de Stat național român, sunt manifestate pe față și trebuie relevate. Neadevăr spune primul rabin din București, dl Schor, că la congresul evreiesc din Oradea-Mare a constatat că evreii de acolo sunt foarte buni patrioți și dornici de a-și însuși limba țării, trecând cu vederea că în timpul din urmă evreii din Oradea au mai înființat două școli comerciale de băieți și de fete, cu limba de propunere maghiară, întocmai ca în liceul comunității lor.

Dlor senatori, în fața acestora nu se poate să nu ni se revolte sângele și să nu ne întrebăm cu îngrijorare: cum se poate ca în România-Mare să se rostască astfel de predici și prin predici să se manifesteze un astfel de patriotism rău plasat, după cum o face prim-rabinul din Oradea?! Noi știm că datorita unui rabin nu este să facă astfel de manifestații, șoviniste, mai ales de pe amvon și mai cu seamă pentru Ungaria, unde evreii sunt maltratați și omorâți! La congresul evreilor, ținut în timpul din urmă la Timișoara, ei au hotărât să se continue cu nesupunerea la ordinele guvernului, pentru introducerea în școlile lor a limbei Statului, în locul celei maghiare, votând, în același timp, *recunoștință deplină Ungariei, pentru că a desrobii populația evreiească*. (!?)

Tabloul este crud de semnificativ și nu se poate trece cu ușurință peste el, pentru că în adevăr ceea ce s'a hotărât la Timișoara, o vedem de mult la evreii din Ardeal. Ziariștii evrei redactează ziare șoviniste maghiare, școlile evreiești întrebunțează cărți din Ungaria, de după 1919, din cele publicate de guvernul maghiar, după cele mai noi prescripțiuni ale propagandei sale și oprite în România, iar evreii din partidul maghiar votează, alături de unghuri, protestul dela Târgu-Mureș pentru Liga Națiunilor.

Aceste agitațiuni ale evreilor sunt intențite și susținute viguros de minoritatea șovinistă maghiară. Iar străduința acestia se explică, prin

faptul că împreună cu evreii, minoritatea maghiară câștigă numeroase; lucru de mare importanță, când ne gândim că se trimit numeroase proteste în numele celor *două milioane de unghuri din Ardeal!*

Evreii ar trebui să se pătrundă odată de ideea, că dacă Statul român a acordat dreptul fiecărei minorități de a se cultiva în limba ei, el cere ca acest privilegiu să se respecte întocmai. Limba maghiară nu poate fi limba maternă a evreilor și nu se poate admite ca nemaghiarii să fie instruiți într'o limbă impusă de un trecut dărămat de triumful unor principii mai generoase și mai umanitare. Nu se poate admite ca în țara românească *minoritățile maghiare* să continue a fi câmp de penetrație și de menținere a maghiarismului, iar în fața străinătății să servească drept sprijin al acuzațiilor și pretențiunilor nesăbuite unghurești.

Scuza că evreii n'ar avea cărțile didactice necesare în limba lor nu poate înșela pe nimeni. Evreii constituindu-se în *minoritate etnică, politică și culturală* și pretinzându-se ca atare, ei trebuie să facă dovada acestei constituirii și pretenții. Declarând acum că nu o poate face, această minoritate își lovește singură existența ei, și în acest caz este dator să învețe limba Statului, ale cărui legi o protejează și, prin urmare, nu se poate plânge că-i lipsesc cărțile trebuicioase. A stăruii să ceară ca se continue a învăța în limba Statului opresor de mai înainte este un lucru illogic și suspect.

Intru cât privește somația evreilor din Oradea-Mare că, dacă cererea lor nu se admite, ei vor protesta în fața străinătății, este o înșolență. Acest șantaj s'a mai încercat, dar el nu a prins atunci când România era mică, cum o să isbutească astăzi? Iar acei cari îl încearcă trebuie să fie aduși repede la simțul realității.

Nu pot trece cu vederea nici cererile marelui rabin al Basarabiei, dl Țirelson, care este și deputat, adresate dlui ministru al instrucțiunii. Între acestea, cea mai ciudată și cu totul excepțională este cea dela No. 7, prin caracterul ei îndrăzneț, și care sună astfel: „Inființarea în toate liceele și școlile medii de băieți și de fete a unei catedre de religia mozaică și a istoriei sacre, care să se predea de profesori evrei calificați de către un rabin confesional; predarea să se facă simultan cu predarea religiunii creștine; salariul acestor profesori să se plătească de Stat; acești profe-

sori să se bucure de toate drepturile colegilor lor“.

Ei bine, dlor senatori, *cu tot dreptul îi putem întreba pe evrei, ca să ne spună în care țară din lume s'a introdus un asemenea regim școlar și religios în favoarea populației evreiești?* Nici chiar în Rusia lui Trozki evreul! Invățământul confesional în școlile minoritare se bucură la noi de o libertate desăvârșită, atâta timp cât el nu atinge interesele superioare ale Statului.

Evreii din provinciile alipite nu trebuie să revendice cereri primejdioase și absurde, cari nu pot aduce nici un folos populației evreiești din țară, ci, dimpotrivă, sunt sortite să provoace discuțiuni iritante. În cadrul politic și cultural al României nu pot pătrunde organizații confesionale arhaice, cu un pronunțat caracter de Stat în Stat.

Evreii cari n'au sentimente românești și nici o legătură sufletească cu

țara noastră, trebuie să știe că nimeni nu se gândește să-i persecute în cuprinsul României-Mari, dar nici ei nu pot să constituie Stat în Stat, și aceasta trebuie să o știe în propriul lor interes. Față de minorități noi românii nu putem avea decât o singură politică: respectarea drepturilor, reprimarea abuzilor!

Termin, dlor senatori, mulțumindu-vă de atențiune și rog pe dl ministru al instrucțiunii publice să ne spună care sunt măsurile luate pentru respectarea drepturilor limbei oficiale a Statului în școlile evreiești și întrucât aceste măsuri sunt respectate? Iar pe dl ministru al cultelor îl rog să binevoiască a lua dispozițiuni ca să se controleze îndeaproape acțiunea clerului israelit și predicile pe cari rabinii continuă a le rosti pretutindenea în Ardeal în limba maghiară, în spirit iredentist maghiar, și a lua măsuri în consecință. (Applause prelungite).

Nu e prima dată... când sancțiuni nu se dau.

Oameni de nimic se găesc pe toate drumurile. Mai ales azi, după măcelul general ce-a încins lumea, ei au apărut ca ciupereile după ploaie.

Îi vedem peste tot: cocoțați în demnități pe cari nu le merită pentru că sunt: „incapacități constatate“ dar au ajuns pentru că-s rude cu cutare...; trimiși în misiuni speciale, tot pentru acelaș binecuvântat motiv; în fine îi vedem oriunde simțesc ei că e rost de procopseală; Trăiesc în mijlocul nostru, în societatea noastră. Mai mult, adesea ne sunt cei mai buni, cei mai intimi amici. Ne destăinuim atâtea și atâtea, încât orice fel de bănuială este exclusă.

În realitate ce crudă deziluzie! Acești „oameni-mășți“, cari ne par în față de o sinceritate dusă până la sacrificiu, ne sunt, atunci când interesele le dictează, cei mai nemiloși dușmani. Aceste „mere putrede“, de cari, din nenorocire, în societate sunt destul de multe, acestea sunt cele mai periculoase. Tocmai când ne gândim la vre'un bine din partea lor, ne trezim cu cel mai mare rău.

Fără să vreau îmi vine în minte adevărarea zicalei românești: „Ferește-ne Doamne de prieteni, căci de dușmani mă feresc eu“.

Aceștia, am zis și zic încă, sunt

câinii cari mușcă pe furis, către care trebuie să avem îndreptată toată atențiunea și să nu ne lăsăm atrași de vorbele umflate ce sunt în stare să debiteze. Corupția la ei a pătruns adânc, până în măduva oaselor. Arginții lui Iuda, lucioși și sunători i-au orbit, i-au amețit. I-au adus într'o așa stare încât să li se ceară orice au ei mai scump pe lume și n'ar fi în stare să ezite un singur moment. Exemple palpabile cred că sunt vii în mintea tuturor.

Zilele acestea unele ziare — exclud anumita presă — ne-au adus vestea unui nou sistem foarte îngrijoritor. Anume sistematica dispariție sau rătăcire, de un timp încoace, a pachetelor cu ziare și publicații, cari a înțeles să dea diferite știri sub adevărata lor lumină și cari potențailor dela „anumita presă“ le convenia să rămâie necunoscute, sau cunoscute numai sub falșa relație din coloanele lor.

După cum era și natural, cercetări, adrese, rapoarte, nimic nu se descopere, totul rămâne învăluit în cel mai de nepătrus mister.

Dacă alții se fac, sau nu vor să găsească cauza acestor triste evenimente, s'o desvăluim noi, după cum și-au explicat-o și alții. — Funcționari, români, în serviciul postal, oameni în mâna cărora ne este încredințat transportul avutului nostru — plățiți

gras din arginții lui Iuda, fac să dispară sau să se rătăcească pachetele cu ziarele cari înțeleg ca în coloanele lor să facă și operă românească, dând pe față machinațiunile hidrei însetate de sânge creștinesc. Ce siguranță putem avea, cu acești rătăciți cari nu pot sau nu vor să înțeleagă că prin această crimă a lor, înlesnesc subminarea de către aceste hidre, a tot ce mai e românesc? Ei nu vor să cugete că pentru un pumn de arginți ademenitori, sunt acoperiți în schimb de tot disprețul și blestemul acelora cărora le-a smuls hrana de toate zilele, le-a furat singurele publicațiuni de unde se pot adapa fără frica de a fi otrăviți.

Otravă este destulă, fabricată zi și noapte de hidra ce ne pândește cu ochii atâtor capete. Publicații pornografice, otrăvitoare ne inundă susținute din belșug cu bani jidovești storși din sudoarea bietului creștin. Ele se vând ca pâinea cea caldă, pentru că se servesc cu măiestrie, în ademenitoare tăvi de aur.

Intrați prin librării, depozite de ziare și reviste și vă veți vonvinge.

În acelaș timp vă veți convinge și de alt fapt care oferă un spectacol plin de duioșie: Ziare, cărți, reviste — cari și-au înțeles rostul lor în aceste timpuri cu un suflu cald, lipsit de mirosul pestilențial specific unei anumite categorii de indivizi — stau înșesate în rafturi netăiate, necercetate, cu praful uitărei gros pe ele. În vitrine veți remarca reviste — cari n'ar trebui să lipsească din casa oricărui bun român — cu coperta decolorată de timp. Câtă rușine!

„Domnilor, pretinși intelectuali, nu credeți c'ar fi timpul să vă convingeți că acestea din urmă, ar trebui să fie cele dintâi, că sunt mai preferabile, otrăveți pe care o sorbiți sistematic cu atât nesaț? Nu vă gândiți că veți ajunge intocșiți la un moment dat, copleșiți de otrăvuri și când orice măsură va fi tardivă?“

Trebuie să vie medicul cel mai nemilos, care să taie răul din rădăcină, care să cauterizeze cangrena ce amenință să se întindă.

Posteritatea nu va avea pentru acești vânduți ai neamului decât cuvinte de dispreț încât ar merita nici să nu fie înmormântați în acest pământ pe care l-au murdărit.

Către voi, vânduți ai neamului, către voi care serviți în diferite mo-

duri interesele leprei care ne sugrumă, în dauna celor mai sfinte interese a neamului nostru, către voi mă adresez, deschideți-vă ochii mari, urechile largi, înțelegeți odată că continuând tot așa sunteți criminalii neamului vostru, ai copiilor vostri cari vă vor blestema. Dați jos masca, care vă murdărește obrazul, căci un moment de întârziere, poate fi fatal.

Presă noastră

S'a zis totdeauna că presa este a patra putere în Stat. Dacă ea ar fi oglinda fidelă a manifestațiilor în viața publică pe toate terenurile, dacă ea ar deveni o arenă de lupte principale, atunci în adevăr ar fi o putere de control și ar cadra ca o opinie de care să se țină seamă; dar când ea mistifică voluntar adevărul, când blamează persoane pe nedrept și ridică osanele celor ce nu le merită, când scornesc fapte nepetrecute, ca perfect autentice, ea nu este decât o tarabă speculatoare a hârtiei umplute cu litere de venin.

Să arunci o privire asupra întregii game a cotidianelor noastre din capitală, de diverse colorații politice, sau anti-naționale, naționaliste de circumstanță, și vei vedea articole unde acelaș fapt este descris sub atât de diverse aspecte, încât media făcând-o, nu poți extrage jumătate de adevăr.

Sunt ziare cari dintr'un accident văd pogromuri, dintr'o discuție, bătaie, dintr'o lege, o lovitură de Stat și dintr'o întrunire, revoluție.

Altele tratează bătaia ca o mângâiere, schingiuirea, o distracție iar o grandioasă manifestație, o ceată de derbedei.

În loc ca faptele să se proiecteze în toată intensitatea lor, sunt transformate și chiar mutilate după prizma prin care privește cutare reporter, sau director.

Este natural să nu vezi aceleași păreri în toate ziarele căci prin aceasta înțeleg distincția între partidele ale căror organe sunt, dar ca să vezi în „Cuvântul“ că generalul Averescu este o „târătoare umedă“ și „Îndreptarea“ îl prezintă ca „cel mai mare om de Stat“; Iorga este în acelaș timp „creer de găină“ și „Luceafărul României“ este cel puțin ilariant.

Atunci când cauți să te orientezi în viața politică a partidelor, intri într'o babilonie, de unde doar renunțarea definitivă te scoate.

Acesta-i noul eveniment, din ineputabilul stoc de evenimente murdare, patronate de arginții jidovești.

Ce atitudine înțeleg a lua, cei în drept? Noi cetățenii așteptăm și chiar pretindem să se facă lumină într'o chestiune ce pe lângă interesele noastre personale, interesează însuși existența neamului nostru.

Un cetățean.

Nu este cruțată nici viața intimă a omului, chiar când nu aduce un profit.

Aceasta la ziarele politice.

Dar, Doamne, avem și unele „independente“. Este presa din Sărindar în frunte cu „Dimineața“ și în coadă cu „Facla“, unde fiecare rând e o insultă și fiecare articol, o provocare.

Acolo nu sunt cruțate cel puțin sentimentele mulțimei. Elemente eterogene, contrarii aspirațiilor acestui neam, devin mentorii oamenilor politici, ba chiar al poporului întreg, provocând și țipând congestionați când provocarea a dus la exasperare și la reacțiune.

Nimic nu e sfânt pentru ei, decât ceea ce le aduce un venit. Devin apărători pe rând a tuturor ideilor, după cum e nota de plată.

Sunt umanitariști aici toți Braunsteinii și Blumenfelzii sau toate pseudonimele de cronicari, dar când e vorba de Palestina, sunt cei mai șovini.

Sunt contra religiei noastre, pe care o consideră ca o ghiulea legată de piciorul liber-cugetătorului, sinagoga însă e sfântă.

Sunt contra capitalismului, atât cât teoria nu se aplică propriei lor punși și sunt în fine redactori la două ziare, unde una și aceeaș per-

soană scrie articole diametral apuse.

Aceasta e presa „independentă“. Avem ziare cari și-au menținut până la un punct o atitudine independentă, apoi producând o discontinuitate devin apărătorii celor ce i-au acuzat cu vehemență și caută să ponegrească pe cei ce i-au avut prieteni. E bine a spune ceva, cu destulă durere despre „Universul“. Acest mare și popular ziar, ce face fala românismului, în buletinul dela debateri parlamentare tratează discursurile, marelui poet naționalist, Octavian Goga drept întreruperi, iar alegațiunile unor „trădători“ cum i-a numit odată, apar în ampla lor formă.

Dacă acest ziar ar face abstracție de politică, pe drept cuvânt ar fi, el singur, a patra putere în Stat.

Și acum te întrebi: Cum de a ajuns sanctuarul presei o asemenea tarabă?

Explicația nu o poți găsi decât prin introducerea în scrisul românesc a elementelor streine, care nu pierd nimic, nu-i muștră nici o conștiință, când aruncă cu noroi în oricine, pe drept sau pe nedrept.

Acest fapt petrecându-se în multe ziare ale finanței semite cu timpul a molipsit marea parte a presei cu veninul ei, pentru a ne face azi să asistăm la acest odios spectacol.

Și lucrurile nu se vor îndrepta decât greu.

Numai o presă ieșită din adevăratul simțământ patriotic scrisă de oameni în vinele cărora curge adevărat sânge românesc, va putea da omului acea hrană zilnică sufletească fără ură și fără pătimire.

Numai atunci vor fi alungați zarații din templu, atunci vor vedea „dervișii condeiiului“ că această meserie cere cinste, muncă și adevăr.

Ion Fotiade

Student-inginer, Consilier al
Uniunii Naționale a Stud.-Români

Semne bune

Constatăm cu satisfacție că numărul cărților, studiilor, publicațiilor cari denunță marelui public *pericolul jidovesc* se înmulțesc și se ridică tot mai mult la un nivel de cercetare ce impune respect. Printre acestea aducem la cunoștința cititorilor noștri studiul dlui *Alexandru Constantinescu* maior în retragere, intitulat „*Socialismul*“ apărut la Brăila în 1924. Autorul studiază originea doctrinei socialiste, îi examinează conținutul care nu este de cât un comunism

deghizat, trece la această doctrină și dovedește cum totul este o teorie, plâsmuită de jidani spre a distruge mai ușor în profitul lor actuala ordine socială și creștină. Din interesanta carte dăm următorul capitol intitulat: *Originea venirii și stabilirii jidanilor în România.*

„După relațiunile istorice, Jidanii s'au pripășit în țările române, venind din Asia, cu ocazia năvălirilor armatelor turcești, pe cari le însoțea, exercitând profesiunea de spioni ai cu-

cerii otomane, acaparând apoi comerțul și ruinând prin uzură populațiunea băștinașe.

La 1562, Despot-Vodă, Domnul Moldovei, ca să scape țara de acest flagel, i-a alungat din țară.

La 1579, Petru Schiopul, a întrebuițat aceiași măsură:

La 1593, Mihai Viteazul, mai drastic, i-a trecut pe toți prin ascuțișul săbiei.

Dela 1600—1821, țările române au fost curățite de acești vagabonzi asiatici; dar la 1821, cu ocazia eteriei grecești, aceste hoarde au năvălit din nou, ca lăcustele, în țările române, unde găseau belșugul și puțința de spoliare, și s'au pripășit acolo, la adăpostul dezordinei din țară, aducând populațiunea în sapă de lemn.

La 1832, era în țările române numai 2 mii de jidani.

La 1840, numărul lor s'a ridicat la 20 de mii.

La 1850, au fost 120 de mii.

La 1860, " " 240 "

La 1870, " " 360 "

La 1880, " " 480 "

La 1885, " " 600 "

La 1919, " " 1.590 "

La 1923, au ajuns la cifra de peste două milioane.¹⁾

Această creștere a populațiunii jidovești, dovedește, că ea este rezultatul unui plan de invaziune jidovesc, bine stabilit.

Profesiunea exercitată pe spinarea populațiunii române, de acești musafiri nepoftiți, este aceea, care este impusă de religiunea lor: Spionajul, uzura, uzurparea capitalului și a proprietății, contrabandele, monopolizarea comerțului, falimentele, incendierea caselor asigurate, mituirea, corupțiunea, prostituția, monopolul măcelăriilor, pentru a putea alege carnea cușer pentru ei și a da pe cea necurată, numită trif, creștinilor.

Repauzatul, fost ministru, Aurelian, în cartea sa „Economia Națională“ spune: „Vom fi totdeauna recunoscători acelor români, cari au lucrat pentru a scăpa țara de acești prădători de meserie, cari sunt pe cale de a cotropi isvoarele de trai și a se substitui poporului român în comerț, arte și mâine și în politică“.

Trecutul să ne servească de lecțiune și să lucrăm cu bărbăția ce o insuflă patriotismul și dreptul de conserva, pentru ca România să fie a românilor.²⁾

Marele patriot a murit cu credința, că urmașii săi vor sta de veghe la căpătâiul neamului, împiedicând dela

început răul a se întinde, dar amar s'a înșelat.

El ar vedea cu groază astăzi, că jidanii s'au așezat bine temelia clădirei lui Izrael, pe pământul românesc.

Ei au obținut, prin presiunea marilor noștri aliați de ieri, drepturi politice și privilegii ofensătoare pentru suveranitatea națiunii române.

Cităm aci clauza tratatului de pace dela Versailles, privitoare la jidani și ale cărei consecințe fatale pentru țară, se vor simți într'un apropiat viitor.

În conformitate cu Art. 7, din tratatul dela Saint Germain, ratificat prin legea promulgată la 30 August 1920 și publicată în Mo. Oficial Nr. 140 din 26 Sept. 1920, la pag. 5052 al cărui cuprins este următorul:

„România se obligă a recunoaște ca cetățeni români, cu deplin drept și fără nici o formalitate, pe evrei locuind în toate teritoriile României și cari nu pot a se prevala de nici o altă naționalitate.“

Ca prevedere a efectelor practice, ce vor rezulta din această faimoasă clauză, amintim următorul fapt istoric și analogia lui, cu ceace se va întâmpla în viitor și la noi:

„Imperiul Roman din Orient, cu capitata Constantinopole, a fost excomotat de greci. Era Imperiul Roman și într'o bună dimineață se pomenește că i se dă numele de Grecia și aceasta pentru că grecii au ajuns treptat, prin numărul lor și manierele lor, a fi oamenii cei mai influenți din țară și au ocupat locurile cele mai înalte în Stat.“

„Ei bine, tot astfel se poate întâmpla și la noi, când jidanii vor dispune de drepturi politice, când numărul lor va deveni din ce în ce mai mare, atunci vor ajunge să ocupe pozițiunile cele mai înalte, funcțiunile publice cele mai mari și în sfârșit puterea legislativă, încât la un timp oarecare țara va deveni jidovească³⁾“.

Astfel vor avea și curajul de a o declara ca atare, fiindcă nimenea nu-i va mai putea împiedica dela „aceasta“⁴⁾. Și chiar a și început a se vedea cu repeziune viitorul jidovesc al României-Mari. Terenul este bine pregătit.

La facultatea de medicină din Iași, sunt 78% evrei, la tehnologie 80%, la celelalte facultăți 50% și la liceul național 85%.

La politechnica din București, anul I-ii din 189 studenți, 95 sunt evrei.

La facultatea de medicină din București, anul I-u, 60% sunt evrei. Tot la București, sunt licee, unde

numărul evreilor, în unele clase, covârșește pe români.

La Cluj, procentul evreilor, a alterat cracterul de instituție românească a Universității de acolo.

La Universitatea din Cernăuți, români constituiesc o simplă minoritate⁵⁾

Dar în școlile confesionale creștine ortodoxe private, ce rost au jidanii de a le frecuenta?

De pildă la Grădina de copii din Roman, a răposatului Episcop Melchisedec, s'a constatat că sunt înscrși 60% jidani; oare aceștia vor cânta ei odată pe an, pe mormântul răposatului, întru Domnul, Hristos a înviat, conform prescripțiunilor testamentare?

Ce caută jidani la Grădina de copii, din Roman, a răposatului Episcop Teodosie, al căror număr este de 60%?

Dar la școala doamnelor ortodoxe, tot din Roman?

Acolo sunt înscrise 200 eleve Jidănci și 110 românce⁶⁾.

Poate că domnelor ortodoxe, cari patronează școala au avut în vedere, că și jidanii sunt ortodoxși.

Și în școala superioară de agricultură din București (Herăstrău), sunt evrei. Și acolo numărul lor a întrecut pe al românilor.

Nă întrebăm. Oare ce caută Jidani în școala de agricultură, acuma când moșiile s'au împărțit la țărani și când tendința este de a se suprima marea proprietate? Agricultura este ea oare compatibilă cu natura de parazit a jidanului?

(1 În ședința dela 21 Martie 1923, a Camerei deputaților, d-l profesor Iorga a declarat, cu ocazia discuțiunii art. 7 din Constituție, relativ la naturalizări, „că sunt în țară 1 1/2 milion de jidani pribegi din Basarabia și alți venetivi, de unde nu se știe.“

La care cifră, rătăgând numai pe cei 600.000 de jidani, aflători în țară în anul 1885, afară de venetici dela 1885—1923, plus acei proveniți din provinciile unite, plus sutele de mii de vagabonzi strecurați prin fraudă și importanții din Ukraina de către guvernul averescan, umanitar pe spinarea națiunii și acum presărați pe întinsul țării, și naturalizați în masă, cu multă dărnicie, de către partidul național-liberal, să ne întrebăm, câte milioane fac?

2) Rezumat din „Istoria economiei politice a comerțului și navigațiunii României“, de Romolus Serban, doctor în drept, dela Universitatea din Turin, profesor la școala de comerț din Galați 1885.

3) Dându-se numirea de „PALESTINA-MARE“.

4) Fragment din discursul lui „V. sile Conta“ ținut deputaților la 5 Septembrie 1879, în chestiunea acordării de drepturi politice jidanilor.

5) Memoriul studenței universitare române către membrii Corpurilor leguitoare (1922-23)

6) Aceste date sunt laute după articolul de ziar „Mișcarea studentească“ de dl profesor universitar G. Tașcă.

Se vede clar, că jidanii urmăresc scopul de a acapara toate profesiunile culturale și a pune stăpânire pe marea proprietate, rămasă neatinsă și pe urmă și pe loturile țăranilor, pe cari îi vor subjuga economic, treptat cu timpul și pe nesimțite, în conformitate cu planul lor diabolic care a și început a-și da roadele, la Soarele binefăcător al României.

Jidani ofițeri în armata activă cari vor deveni în curând sefi ai Marelui Stat Major și ai Marilor Comandamente. Deocamdată au început ca să se infiltreze în administrația militară,²⁾ ca să pună stăpânire mai întâi pe dânsa, pentru că acolo este rost de învârtelă și de adăpost în timp de război și fac ca armata și țara să depindă de ei.

Jidani magistrați, cari cer jurământ pe cruce, creștinilor și cari vor deveni președinți de tribunale, curți, etc.

Jidani deputați, cari vor deveni miniștri, și vor face legile.

²⁾ Corpul ofițerilor inferiori de ad-ție în rezervă este plin de jidani și în timpul războiului, toate depozitele de subsistență au fost în mâna lor.

O altă sfidare jidovească

Primum spre publicare următoarele:
Domnule Director,

La noi în Ocna Sibiului, stațiune de băi sârdate, situată în una dintre cele mai pitorești regiuni ale țării, la o depărtare de circa 10 klm. de Sibiu, s'a petrecut un caz care nu poate lăsa indiferent nici o conștiință românească. Se impune o chemare la ordine a musafirilor nepoftiți cari ne-au invadat țara în ultimii 10 ani.

O societate cu sediul la București, intitulată „Societatea Balneologică și Hidrologică medicală din București“ în turneul întreprins prin Ardeal, cu scopul de a face mai multe anchete sanitare, s'a oprit și la Ocna Sibiului pentru câteva zile. Profitând de numărul mare de vizitatori, cari au venit în anul acesta la băile noastre, numita societate, în dorința de a-și mări fondurile necesare, s'a gândit la aranjarea unei serate dansante în Salonul Băilor. Cum însă această serată trebuia să fie precedată de un program artistic, ocazional improvizat, și ne având suficiente talente de scenă, conducătorii societății, printre cari amintim pe dl general Nicol, au apelat la concursul nostru al studenților și intelectualilor din localitate. Noi, de

Rabini senatori pe viață, reprezentanți ai lui Israel în parlament, ca să vegheze și să aducă la bun sentiment, pe acei cari văd românește.

Schimbări de nume patronimice, în numiri naționale românești, ca să se poată strecura, nebăgați în seamă la conducerea țării.

Și pe urmă va urma „Finis Romaniae“.

Studentimea română, prevăzând ce i se rezervează pentru viitor, și-a spus cuvântul, dar și l'a spus în vânt.

Cuprinsul din acest capitol, relativ la poporul jidănesc, stă în strânsă legătură cu socialismul, pentru că dintr'ânsul se înțelege lămurit, că alianța universală jidănească, are în programul ei colonizarea sistematică și progresivă, cu jidani, a bogatei noastre țări până când vor ajunge la o forță numerică, prin care să-și impună voința și să fie stăpână economică și politică pe țară și să schimbe forma actuală de guvernământ în republică social-comunistă, prin mijlocul căreia să spolieze și averea privată, reducând poporul român în robie proletară, sub conducerea lui Israel.“

bună credință, crezând că servim o cauză românească, din toate punctele de vedere, le-am promis sprijinul solicitat. Astfel, în frunte cu dl M. Bibu, învățător și măiestru muzicant de aici, ne-am constituit într'un cor ad-hoc, am repetat unele din cântecile mai frumoase românești, altădată învățate, o poezie-două de declamat și alte puncte muzicale. Compus din încă câteva puncte ce urmau a fi executate de persoanele recrutate din sânul însuși al societății, programul astfel înjghebat, se anunță publicului.

Duminică 16 August în fața unui public numeros, se începe spectacolul. Mare însă ne-a fost surprinderea și indignarea când am constatat, că o parte dintre colegii nostri de scenă, cari erau chemați să interpreteze roluri de soliști cu vioara și alte instrumente muzicale, erau jidani. După ce au fost executate câteva puncte din programul nostru în fața unui public, în covârșitoarea majoritate jidani, aceștia aplaudând frenetic numai pe fii lui Israel, cari alternativ se succedau în roluri iar creștinii pentru bunăvoința lor nu numai că nu erau cuviincios apreciați dar tot deatătea ori huiduiți, deodată apare pe scenă

frumoasă ca o zină, dra Cleopatra Avram, fica dlui Savu Avram, fost învățător și actualmente unul dintre cei mai harnici gospodari ai satului, îmbrăcată într'un splendid costum național. Dra Lea Avram, cum îi spunem noi, e recunoscută ca cea mai bună declamatoare dintre consătențele noastre și dsa., de data asta, a vrut să ne reciteze o satiră de a lui Eminescu. Jidanii din sală, recunoscând în dra Lea pe eleva de liceu, care se identifică întrutoate cu lupta inaugurată de noi studenții — o cunoșteau de mai înainte fiindcă poartă pe piept semnul biruinții, (svastica) — cum au văzut-o apărând pe scenă, au început să murmure producând o impresie lugubră și la un moment dat, au cutezat s'o huiduiască și s'o fluere obraznic. Câteva dintre noi, cerându-le socoteala, ne-au răspuns că o poezie de a lui Eminescu, nu poate fi declamată de o persoană îmbrăcată în costum național românesc“. În urma somării noastre de a se comporta mai cinstit, jidanii persistau în a ne provoca și a batjocuri într'un mod specific rasei jidovești Grație intervenției la timp a autorităților, o încercare generală a fost înlăturată.

Primiți, vă rugăm, domnule director, asigurarea devotamentului nostru al tuturor.

Cornel Avram, student în medicină Cluj; D. Luca, stud. în electrotehnica Iași; Teodor Țiglaru stud. în drept Cluj; Nicolae Tonciu stud. în teologie Sibiu; Ion Lăpușanu, elev de liceu Sibiu; Ion Tudor, elev la Școala normală Sibiu; Nicolae Bogorin, elev de liceu Sibiu. Toți din Ocna-Sibiului.“

*

N. R. din faptele mai sus relatate, întâmplate în mijlocul unei a dintre cele mai românești provincii ale țării noastre, reese că jidanii, simțindu-se tot mai tari și mai puternici, continuă cu o perseverență crescândă să ne batjocorească țara și neamul, chiar în fața noastră:

Au zădărnicit declamarea unei poezii de alui Mihail Eminescu, cel mai mare poet național al nostru, pentru că și acesta a văzut în jidani un peicor de moarte pentru neamul său; au fluerat și huiduit o româncă care era îmbrăcată în costum național și fiindcă poartă semnul apărării noastre strămoșești, svastica; și, în fine, că mereu caută să ne provoace. Jidanii au ajuns să ne batjocorească portul nostru național, acel costum în care un Horia, Cloșca și Crișan un Avram lancu un Tu-

dor Vladimirescu și alții eroi naționali, s'au luptat pentru libertatea unui popor întreg. Leptele jidovești au început în fața noastră și în auzul tuturor, să-și bată joc de costumul național românesc care constituie hainele sacre ale M. S. Regina României-Mari haine, pe cari ocrotitoarea românilor le îmbracă numai la zile mari, strălucind ca soarele; ei insultă portul românesc, care re-

prezintă cea mai desăvârșită artă populară, stârnind admirația lumii civilizate din Europa și America. Jidani urâsc portul național românesc, pentru că e al unui popor care se opune energic în fața valului de Pansemitism ucigător ce s'a deslănțuit asupra creștinătății și fiindcă românii nu se vor lăsa niciodată, subjugăți de neamul Satanei.

Adm.

ARCHIVA DOCUMENTARĂ

Un document

Publicăm un „document“ din care să se vadă cât de lipsiți de: conștiință, de demnitate și de răspundere sunt unii funcționari ai poliției noastre:

Copie după raportul Poliției orașului Tg.-Ocna No. 2330 din 8 Iulie 1925.

Domnului Ministru al Comunicațiilor!

Avem onoare a raporta, că ieri dna *Henrieta V. Gavrilescu* soția dlui *Victor Gavrilescu* șef de gară din localitate s'a găsit vânzând și împărțind prin oraș fotografii de ale lui *Corneliu Z. Codreanu* și a soției sale, precum și mici placarde gumate cu emblema „svastica“ unele de culoare roșie având scris: „România a Românilor, nu cumpărați dela jidani“, și altele de culoare violet având scris: „Nu cumpărați dela jidani, încurajați negustorii creștini“ Pe altă parte, din îndemnul ei s'a lipit prin oraș imprimare clandestine cu caracter antisemit, fapt care căzând sub prevederile art. 7 și 8 din legea pentru reprimarea unor noi infracțiuni contra liniștii publice, s'a dressat acte care s'au înaintat Parchetului cu ordinul No. 2324 și 2325/1925.

Numita (?) dna *Henrieta Gavrilescu* acționează neconținut în mișcările studențești și antisemite. Iși are acoliți din elevii de școală cum și elemente tinere: *Ctin Rusei*, *Ctin Bălăuță* și *Traian Iliescu* funcționari subalterni ai șofului său din serviciul CFR.

Copiii lor fac naveta între gara mare și Halta Salina lipind pe geamurile vagonului, embleme cu caracter antisemit. Dl șef al stației *Salina Anagnoste Neculai* mi-a comunicat, cumcă de multe ori a găsit lipite prin birourile gării și sala de așteptare asemenea placarde și că bănușelele le are asupra susnumiților *Bălăuță* și *Iliescu*.

Pentru poliția gărilor și supravegherea trenurilor pe distanță gara Mare și Halta Salina, ambele pe te-

ritoriul orașului, am dispozat ca un comisar și un agent să facă zilnic naveta.

Dl șef de gară *Gavrilescu* a găsit de cuviință astăzi să ceară telegrafic șefului Haltei *Salina* ca să oprească în gară și să amendeze cu 200 lei pe comandantul de sergenți *V. Nichita* pentru că a călătorit fără bilet de tren și se exercite aceiași măsură și în viitor.

Cum atitudinea antisemită a dlui șef de gară *Victor Gavrilescu* este cu desăvârșire dăunătoare comerțului local (?) pentru cari comercianții au și reclamat direcțiunii Căilor Ferate, iar soția sa dna *Henrieta Gavrilescu* este un pericol permanent pentru ordinea și siguranța publică, o mutare a dlui șef *Gavrilescu* într-o regiune cât mai îndepărtată de Tg.-Ocna se impune imperios și de urgență.

Polițai
(ss) **Popovici**

*

Nota redacție. Este cu puțință ca

un polițai conștient, să conceapă și să trimită unui ministru un astfel de raport?

Mai întâ, dna Dr. *Henrieta V. Gavrilescu* nu este o femeie oarecare, este doctor în drept și avocat „calități“ pe care „celebrul polițai“ cu 4 clase primare, nici nu le amintește. Apoi cum poate un șef de gară să împiedice comerțul fiindcă soția sa e naționalistă, sau fiindcă a pus la amendă pe un individ care a călătorit frandulos pe calea ferată!

Și pentru cine și de dragul cui îndrăznește acest domn polițai să ceară mutarea unui șef de gară cinsit și care-și face slujba în mod demn?

Și întră această cerere în atribuțiile unui polițai?

*

În urma acestui raport a sosit în localitate un domn inspector *C. F. R.* din București, ca să facă o anchetă.

S'a dus prin prăvăliile comercianților jidani însoțit de: dl *N. Popovici* polițai, de dl *N. Anagnoste* șeful stației Halta *Salina* și de *Marcus Davidovici*, fost falit în câteva rânduri și acum dat în judecată de calea ferată pentru că furat șine *C. F. R.* și a construit casă.

Dl *N. Anagnoste* după nume pare a fi creștin, dar după faptele nedemne ce le face este vândut ludei.

Privind cu dispreț acțiunea dlui *Anagnoste*, felicităm în acelaș timp pentru atitudinea lor românească pe funcționarii *C. F. R.* despre care se vorbește în „celebrul“ raport.

Suntem informați că întreg orașul este indignat de atitudinea polițaiului și comercianții creștini un înaintat un protest contra polițaiului.

O nelegiuire

In atențiunea dlui Ministru al Scoalelor.

Ni se aduce la cunoștință un caz cu deosebire de semnificativ, săvârșit de către autoritățile școlare.

Dl *I. Mocanu*, un propagator devotat al curentului naționalist creștin, atât de mult simpatizat azi în cercurile cu adevărat românești, este persecutat fără cruțare de către politicianismul „cușer“ înstăpânit după cum vedem chiar și în învățământ. Iată cazul:

Fără a-și fi putut termina complet studiile la Universitatea din Cluj, unde era student, în timpul mișcărilor studențești din 1923, dsa este eliminat din toate Universitățile din țară într'un mod absolut arbitrar pe baza unor însinuări. Fără

a se căciuli în fața atotputernicilor pleacă să-și caute existența zilnică cu același dor în suflet pentru mântuirea neamului de sub jugul jidovesc.

A obținut suplinirea unei catedre la liceul „Regele Ferdinand“ din Turda, unde începe o luptă aprigă, în cadrul strict al legilor, contra „bunei înțelegeri“ în care trăiau ca frații, jidani, ungurii și foarte mulți români de acolo. Ca unul ce era cetățean major cu drepturi date de Constituția țării, a înghebat — fără să i se poată interzice — gruparea românilor sub steagul „Ligii Apărării Naționale Creștine“ organizație recunoscută în mod oficial,

însă puterea ocultă jidovească servită de lașitatea unor români inconștienți era mai puternică decât legile țării. Partidele politice veșnic îndușmănite s'au asociat ușor când veni vorba să se scape de acest nou venit, care le îndepărtase în câteva luni simpatia alegătorilor. Cum sprijinul autorităților în drept, cari erau chemate să judece felul cum era condusă această mișcare, nu-l putea avea, întrucât după cum am arătat, întreaga mișcare era condusă în cadrul legilor (chiar și conflictul ivit în ziua de 7 Aprilie 1924, cu ocazia unei întruniri pașnice, se datorește numai lipsei de prevedere și tact a prefectului de județ) acești politicieni veșnic pescuitori în apă tulbure, au apelat la concursul autorităților școlare. Directorul aceluși liceu, un om cu o educație cosmopolită, incapabil astfel să înțeleagă rostul și importanța acestei mișcări s'a asociat și el la această odioasă campanie. În al doilea rând s'au folosit de „*inspectori politici cu consemne speciale*“, căci ceilalți nu-i aflase nici o vină, care să merite destituirea. Pe la sfârșitul anului școlar, sosește în sfârșit un ordin dela București, prin care dl I. Mocanu este îndepărtat pentru totdeauna din acest liceu, rămânând să poată fi numit eventual la alt liceu însă numai cu „*anumite angajamente*“.

De atunci a trecut un an, în care timp dl Mocanu își complectează studiile la Universitatea din Iași, secția Fizico-chimice și revine cerându-și din nou catedra dela Turda unde are și interese familiare. Dar nelegiuirea n'a încetat.

Dacă înainte cu un an ar fi putut ocupa o altă catedră, acum, după ce și-a complectat studiile, autoritatea școlară, fără să se convingă, crede că învățământul secundar nu are nevoie de un astfel de element, îl declară neapt și prin ord. Ministerului Instrucțiunii Publice No. 78326—1925 îl scoate din învățământ.

Se știe că jumătate din catedrele de fizico-chimice dela școalele secundare din țară, sunt neocupate din cauza lipsei de profesori, și cu toate aceste nu este nimic îndepărtarea unui profesor nevinovat. Nu este nici o piedecă în fața banditismului politic de astăzi.

Cercetând motivele invocate în acest ordin pentru care dl Mocanu, este scos din învățământul secundar, aflăm că dsa este taxat drept un „*element de desordine*“ proba-

bil pentru că iubind mult portul nostru național, nu se știește să-l poarte mereu și în orice ocazie.

Ce să faci! Frumosul nostru port național românesc, pe care de abia îl mai vedem în carnaval drept mască și care prin frumusețea lui, ar putea să strice dragostea elevilor pentru uniforme de hamali internaționali cu cari i-a înzestrat înalta pricepere pedagogică românească de azi, nu le este plăcut.

Dar ca să fie și mai sigură înlăturarea unui astfel de element, care „*ne stricăm buna reputație în fața străinătății*“ după cum ar spune și dl N. Iorga ținând isonul cu „*Adevărul*“ și alte „*ziare românești de rit mozaic*“, au intervenit acești trepăduși politici — probabil la U. E. P. — și s'a trimis la Turda un jidănaș cu numele de Iacob Rosenberg, tocmai la catedra de fizico-chimice.

Dacă îndepartarea unui înfocat apărător al naționalismului integral din învățământ este o curată nelegiuire — în țara libertății părerilor și a scrisului, — și o lipsă totală de conștiință națională, apoi numirea

acelui jidan la o catedră, unde nu s'a mai pomenit profesor jidan și mai ales într'un oraș atât de înstrăinat, încât mănunchiul de români de acolo nu este în stare să ridice cel puțin o cruce de piatră pe mormântul Marelui Voivod Mihaiu-Viteazu, aceasta este o sfidare la adresa oricărui român cu simțăminte curate din această țară.

Ne închipuim că dl Petre Suci, directorul liceului este foarte satisfăcut întâi pentru că nu mai are în ochi costumul național care îmbrăca un suflet cald și al doilea este mulțumit de achiziția pe care a făcut-o prin jidanul Rosenberg și pentru care i se va aduce osanale de Cahalul jidovesc prin Sinagoge.

Cât despre politicieni, nu avem pentru ei decât disprețul nostru, a tuturor oamenilor de bună credință, însă ceea ce ne interesează este să vedem măsurile chibzuite pe care le va lua dl Ministru al Școalelor. Asupra acestei chestiuni vom reveni, căci „*adevărul și dreptatea trebuie să biruiască*“.

Athos

INFORMAȚIUNI

Guvernul ia măsuri prev. ntive în vederea deschiderii cursurilor universitare. („Cuvântul“).

„Spre a se preîntâmpina incidentele ce eventual s'ar putea ivi cu ocazia deschiderii Universităților, autoritățile vor lua măsuri ca, începând dela 1 Septembrie să se aglomereze suficiente forțe militare și polițienești în orașele: București, Cluj, Cernăuți, Iași, Timișoara și Oradea-Mare.

Dela 1 Octombrie guvernul intenționează să nu mai permită nici o întrunire a centrelor studențești județene.

Rectoratele vor afișa măsurile luate pentru menținerea ordinii precum și sancțiunile ce se vor aplica acelorora, cari vor turbura liniștea în Universitate“.

Nu înțelegem de ce guvernul caută prin măsuri nechibzuite și prin baionetă să înăbușe o mișcare națională și înălțătoare. Nu au fost destule exemple, cari ne-au dovedit — de altfel cum este și logic — că atunci când nu s'a introdus armata și poliția în universități, studențimea a fost liniștită?

Chiar când a manifestat pentru vr'o cauză bine determinată a fost

foarte demnă și pașnică. Numai când a fost provocată, s'a dedat la desordini.

*

Afluența jidanilor în stațiunile balneare. Toate stațiunile noastre balneare, în general, au devenit dela război încoace adevărate focare de jidovism.

Aceasta documentează mai mult puțința ce o au acești „*români*“ de a beneficia de resurse materiale așa de însemnate și de metodic strânse încât orice negustoraș ar fi el, găsește posibilitatea traiului în aceste locuri interzise cetățeanului român, silit de micile venituri a rămâne încă o vară în orașul de provincie.

În Slănicul de Moldova, afluența acestor „*pământeni*“ este grozavă față de micul număr de români veniți spre tămăduire la apele minunate.

Ca o urmare a aglomerării de jidani, prețurile camerelor din vilele comunei a ajuns în intervalul scurt dela 1 Iulie, la sume fantastice: câte 3, 4 și 5000 lei o cameră pe lună!

Mai mult: lăcomia acestui soi de oameni, acaparează disdedimineață toate alimentele sosite în piața satului, astfel că pe bun drept un

grup de vizitatori români, în frunte cu patronul cazinoului local, au aplicat o corecție meritată unui jidan ce rechiziționase întregul stoc de paseri adus de sătenii din împrejurimi.

În felul acesta, puținii vizitatori români își pot impune cel puțin pentru vremea așa de scurtă a șederii lor aici, un fel de a fi respectate buna cuviință și omenia, atunci când autoritățile nu supraveghează mai deaproape viața zilnică și nu intervin din inițiativa lor, cum s'a întâmplat în această ocazie.

Am fi grozav de mulțumiți, dacă și în alte localități de odihnă și refacere, vizitatorii români ar ști să-și impună respectul, când este călcat de obrăsnicia neamului acestuia.

*

O sfidare. Primim o scrisoare semnată de mai mulți cetățeni din Sighetul Maramureș din care dăm cele de mai jos, pentru a ști și cei în drept.

„Zilele — serbări naționale — sunt zile sacre. Dispoziții în această privință obligă pe funcționarii polițienesci a anunța pe comercianți să arboreze drapelul țării.

Cu alte cuvinte absolut toți comercianții sunt obligați a arbora tricolorul românesc fie că-l agreiază și deci aceasta o fac dintr'o mândrie națională și dintr'un simțământ patriotic, fie c'o fac de silă pentru că așa le impun legile și regulamentele țării unde trăiesc.

La urma urmei, nici n'avem nevoie s'o facă dintr'un simțământ patriotic. E foarte dureros însă, când aceste dispoziții rămân literă moartă din cauza îndolenței organelor în măsură să le aducă la îndeplinire.

O astfel de priveriște avem în orașul Sighetul Maramureș, la granița de nord a țării, deci unde ar trebui să se dea o mai mare atențiune cel puțin la aceste semne exterioare cari să ne facă impresiunea că suntem în țară românească.

Aci, în zilele — sărbători naționale — deci zile sfinte pentru toată suflarea românească, se văd prăvălii, în special cu firme jidănești, cari din motive bănuite de noi n'au arborat drapelul.

Aceasta e o sfidare !

Este încă o dovadă de modul cum sunt și cum ar trebui să fie tratați, jidanii de o nedescrisă obrăsnicie din acest oraș.

Ne permitem a întreba pe dl Polițai al orașului Sighet, are dsa cunoștință de acest fapt? Dacă nu, ce fac agenții dsale?

În speranța că faptul relatat, nu se va mai repeta mult timp, noi cetățenii care mai păstrăm încă simțiminte curate, îl invităm a trece, într'o astfel de ocazie, de exemplu pe strada Avram Iancu și se va convinge.

Mai mulți cetățeni.

*

Proces în jurul cărții „Despre poporație“ a dlui prof. A. C. Cuza.

Ziarul „Universul“ No. 194 din 24 August 1925 la cronica judiciară scrie: „Dl profesor univ. A. C. Cuza din Iași, a chemat în judecată ministerul instrucției publice, (Casa școalelor), conform legii pentru apărarea proprietății literare și a codului civil (art. 669, 670, 1075 și 1076), spre a fi obligat să tipărească ediția II din opera d-sale „Despre poporație“ și „Studii economice-politice“, după manuscrisurile de autor și împreună cu toate adăogirile impuse de evoluția științei în materiile studiate.

Ministerul a pus în vânzare ediția în chestiune, în broșuri defectuos tipărite pe hârtie de rea calitate și lipsite de capitole complete, *intentionat suprimate.*

Reclamantul se socotește grav prejudiciat civilmente și materialmente, se constituie parte civilă cu o sumă considerabilă și cere justiției să oblige ministerul (Casa școalelor), să retragă tot stocul de cărți puse în circulație și să-l imobilizeze până la hotărârea judicății.

S'a și dat ordonanța președințială în acest sens, conform art. 55 din legea proprietății literare.“

*

Pentru membrii propagandiști.

Membrii noștri propagandiști au datoriat a stăruii cât mai mult în sensul „Chemării“ pentru subscrieri de acțiuni necesare creierii unui fond cu care să se poată scoate un ziar zilnic în București. Este rușinos pentru noi, neputința strângerei acestui fond, când știut este, că jidanul Nahum Sokolov a strâns numai într'o noapte dela jidanii din Cluj și împrejurimi peste 6 milioane lei storși din nevoia și sudoarea noastră pentru Palestina. Până în prezent dnii propagandiști Iuliu Gh. Stănescu din Mărsani Dolj și Doroftei P. Șulariu din Râpa de sus jud. Mureș-Turda s'au achitat în mod foarte frumos față de inițiativă luată. Tot așa dl D. Florescu din Dobridor, Dolj, deși nefiind propagandist ne-a trimis un tablou cu 22 acționari cari au scris 49 acțiuni, astfel făcându-și datoria de

Două scrisori din multele primite de Căpit. Beleuța Gh. :

I. Mult stimate Domnule Căpitan,

„Adânc pătruns de sentimentul național și față de jalnica stare a presei românești „care aproape nu există“ nutream încă demult aceleași idei ca și Dv.

Primind apelul Dv. m'a cuprins o bucurie și pare că ași fi scăpat de o grijă.

Consider absolut necesar creierea și răspândirea în popor a unui astfel de organ zilnic și voiu da tot sprijinul ce-mi va sta în putință pe orice cale, putând să mă înscriu cu cel puțin 200 (două sute) de acțiuni și garantez minimum 100 (una sută) abonamente.“

5 August 1925.

Cu toată stima:
V. Comșa propr.
Voineasa-Vâlcea.

II. Domnule căpitan și iubite frate.

„La „Chemarea“ publicată în „Infrățirea Românească“ mă înscriu cu atâtea acțiuni cât voiu putea plăti în cursul vieții mele, achitând lunar 50 lei din leafa mea necăjită, de om sărac, fără alt venit...“

Dumnezeu să-ți ajute, cu stimă, devotament și dragoste“

(ss) N. Popovici.

I. VIII 1925.

În numărul viitor vom mai da și alte scrisori din care se vede dorința neștrămutată a Românilor conștiinți, de a avea un jurnal zilnic, politic și informativ curat românesc.

*

„L. A. N. C.“ în Ardeal. În comuna Dumbrava din județul Mureș-Turda în urma străunților depuse de către harnicul nostru propagandist dl Doroftei P. Șulariu, s'a pus bazele unei secții a „L. A. N. C.“ în ziua de 9 August, cu următorul comitet de conducere: dl Petru A. Boțian, sfințiile lor preoții Ionică Popescu și Aug. Boțian, apoi dnii Maxim Vlasă, Irimie Bătă, Niculae Vlasă, Vasilică Pop, Gh. Moldovan, Gh. Șorlea și Simion Tomba.

Este de notat că jidanii ca și jidoviții — cozi de topcr — din părțile acele au căutat să împiedice această constituire, dar dând de sufletele oțelite a bunilor români și creștini conștiinți de calea adevărului, nu și-au ajuns scopul.

Le urăm spor la muncă și devotament către ideea națională cu deviza „Hristos, Regele, Națiunea“.

*

Botezul dela Focșani. La Focșani era hotărât să se boteze toți

copiii născuți în județul Putna dela nunta dlui Corneliu Zelea Codreanu până la 16 August. Nu s'au botezat decât 37 de copii din 117 câți au așteptat aceasta zi și acest botez s'a făcut într'o comună din județul R.-Sărat, pentru că la Focșani și în județul Putna s'a instituit starea de asediu.

Presa din țara noastră, care crede în „botezul cu cuțitașul“ nu a luat act de aceasta solemnitate unde au fost nași dnii profesori A. C. Cuza, Dr. C. Șumuleanu, Corneliu Zelea Codreanu și alți fruntași naționaliști, pentru că nu le convine. În schimb nu îi ajunge coloanele, cerneala și hârtia pentru a descrie banditismele, escrocheriile, fraudele etc. numai și numai pentru a defăima țara în care trăiesc acești „apași ai presei“ peste hotare, în străinătate.

*

O intențiune de atac jidovesci

În gara Reghinul săsesc, mai mult, jidani intenționau să atace cu bastoanele pe dl D. Șulariu student al școlii Politehnice din Bucurști, pentru că a luat partea unor lucrători români, pe care îi angajase unul din jidani și care le refuza plata. Mulțumită intervenției călătorilor români și a poliției dl Șulariu a scăpat nebatut de jidani.

*

O nedreptate. În anul 1923 un ofițer invalid din războiu, cere la direcțiunea regională a R. M. S. din Cluj, un brevet de tutungerie într'un local de unde se retrăsese un astfel de brevet din cauza unor ne-reguli. I s'a refuzat cererea ofițerului pe motivul că pe acolo (pe unde cerea) debitele erau prea dese, ori conform regulamentului distanța trebuie să fie de 100—150 metri. Dacă a fost vorba de regulament, ofițerul — omul ordinii și a respectului legilor — s'a resemnat și a plecat la un sanatoriu să-și caute sănătatea. La întoarcerea sa după vr'o lună, găsește, în localul pe care îl solicitase, instalat un jidan cu brevet în toată regula, eliberat de aceeași direcțiune regională.

Prin ce minune s'a făcut ca distanța pentru jidan să se micșoreze nu se știe. Știm și vedem că distanțele în orașul Cluj între astfel de brevete se dau și astăzi chiar și sub 30 ae pași, aceasta bineînțeles numai pentru jidani și unguri. Vom mai reveni asupra acestei chestiuni.

*

Poșta Ilia din județul Hunedoara, unde sunt funcționare niște domni-

șoare, opresc revista abonaților noștri. Le atragem atențiunea, că dacă se va mai întâmpla și pe viitor această oprire, vom reclama cazul nelegiuit la direcția generală a Postelor.

*

I. O. V. (Invalizii. Orfani. Văduve de războiu). Unii din invalizi cărora li s'a prescris de către medici sanatoriul din Techirghiol, cerând la direcția I. O. V.-ului din Ministerul Ocrotirilor Sociale câte un loc, nu li s'a satisfăcut cererea. Suntem informați că s'a trimis invalizi între care și jidani, cari nu aveau nevoie de astfel de sanatorii. Ar fi foarte bine, dacă Ministerul ar da ordin să se publice numele și infirmitatea celor ce au fost anul acesta la Techirghiol pentru a se vedea în adevăr dacă s'a distribuit cu dreptate sau nu.

*

Ziare noi. „Conștiința Națională“ apare la Craiova. „Deșteptarea Prahovei“ apare la Ploiești. „Lancea“ apare la Focșani. Toate trei sunt organele secțiilor L. A. N. C. respective. Apar săptămânal. Abonamentul este de 100 lei anual la fiecare. La 1 Septembrie apare în București ziarul „Idea Națională“ organ oficial al L. A. N. C. din irtreagă țara. Va apare și acesta săptămânal până când se va putea scoate zilnic. Indemnăm pe toți cetitorii revistei noastre să aboneze ziarele sus amintite.

*

În comuna Recea din județul Mehedinți, distinsul avocat Gh. Ionescu Nica din Turnu-Severin, depune o muncă stăruitoare pentru înălțarea culturală și educațiune a locuitorilor din acea comună și cele dinprejur.

Prin conferințe însoțite de filme cinematografice (proprietatea soc. „Binele obștesc“ înființată de dl Nica) face ca bunăstarea să domnească în toate privințele. Dl Ionescu Nica este președintele societății culturale „Binele obștesc“ și pentru munca depusă a fost decorat. Pe lângă mulți alți intelectuali, cari se înscriu în rândurile membrilor noștri propagandiști, a „ideei naționale“ cu semnul „svastica“, ne face deosebită plăcere a trece și pe dl Gh. Ionescu Nica, vechi luptător, conform cererei dsale.

Urăm spor la muncă pe drumul apucat, care nu poate fi decât al adevărului, cinstei și dreptăței.

*

Două măsuri. În anul 1919 s'a stabilit la Cluj venind din America

un harnic comerciant român, dl Mihail Berceanu, care după ce și-a cumpărat un imobil pe Str. Regele Ferdinand, (în fața Siguranței) a deschis acolo un restaurant românesc. Era o cucerire pentru noi, că în primul an după unire, un comerciant român reușea să se stabilească într'o stradă din centrul orașului. Localul nu era însă corespunzător și cum e natural, proprietarul, comerciantul român M. Berceanu s'a adresat autorităților cerând autorizație să refacă fațada clădirii. A fost refuzat categoric, sub motiv că legea construcțiilor nu permite refaceri pe această stradă, ci numai ridicări la o înălțime anumită de cel puțin 3 etaje. Lipsit de capital și făcându-se sistematic tot felul de mizerii, comerciantul român n'a mai putut suporta vexațiunile, astfel că 2—3 ani mai târziu și-a vândat avutul și-a plecat din nou în America. În locul său astăzi sunt câteva prăvălii jidovești. Atât numai și-ar fi o tristă întâmplare.

Faptul se complică însă printr'o latură nouă care pune într'o urată lumină atitudinea autorităților administrative din Cluj.

Pe aceiaș stradă, chiar lângă fostul imobil al dlui Berceanu se află magazinul de mobile al jidanului Adalbert Fischer.

Ei bine! Ceeace nu s'a permis românului Berceanu în 1920 s'a permis jidanului Fischer în 1925. Prin bunăvoința autorităților române, jidanul Fihcher își reface fațada, fără să o ridice la înălțimea prevăzută de regulamentele în vigoare.

Nu vrem să încercăm aici o explicație a acestei *bune voinți*, pentru că ne închipuim că nu este decât o regretabilă scăpare din vedere.

În consecință **somăm** primăria să ordone imediat dărâmarea șandramalei ridicate de evreul Fischer, pentru că altfel s'ar putea întâmpla să se găsească și altfel de binevoitori, cari să ușureze sarcina primăriei.

*

Încă un exemplu. Tot în str. Regele Ferdinand, lângă sinagoga evreiască locuia acum vreo doi ani un funcționar de stat. În locuința acestuia s'a mutat o firmă jidovească, numită „Cronometrul“. Legea oprește expres schimbarea destinației imobilului, din locuință în prăvălie și pedepsește pe proprietar cu amendă până la 50.000 lei. Deocamdată facem acest simplu denunț și vom mai reveni.